

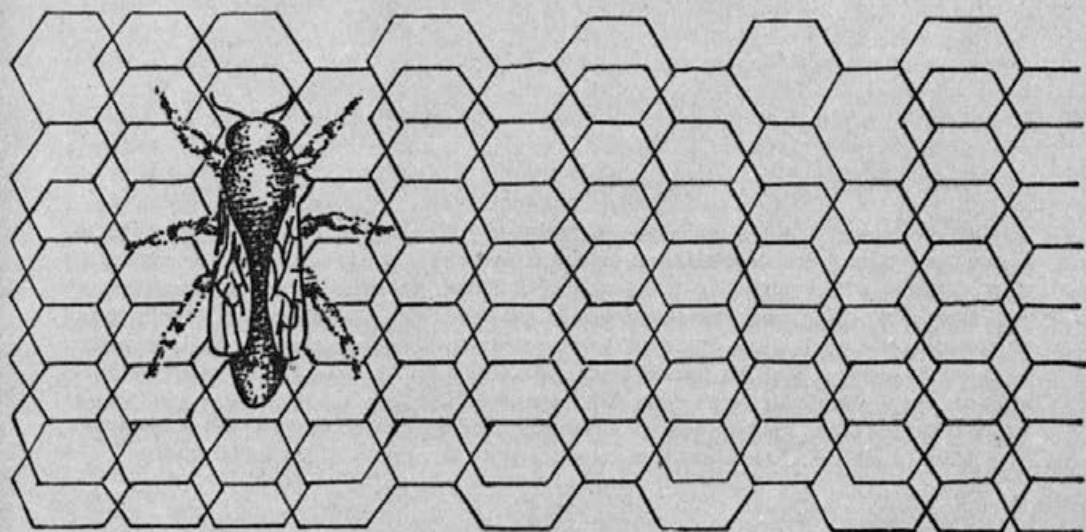
leto LXXII

št. 12

1970

slovenski čebelar

VSEBINA

Brezar: Delo pri čebelah v decembru	289
Dr. Jože Rihar: Prezimovanje čebel v Langstrothovih panjih v Sloveniji	291
Jože Smole: Moje izkušnje pri ročnem odlivanju satnic	293
Jože Resnik: Neresnične vesti o zaprti matici	295
Virmašan: Kaj je vzrok srboritosti nekaterih čebeljih družin	295
Julij Mayer: Ali je medsebojna zamenjava naklada potrebna	296
Stane Mihelič: O zbiranju gradiva za čebelarški muzej v Radovljici	299

MLADI ČEBELARJI NAM PIŠEJO

Čebelar začetnik nam piše	302
-------------------------------------	-----

IZ DRUŠTVENEGA ŽIVLJENJA

Sklepi seje UO ZČDS dne 18. 10. 1970	303
Gradili bomo Čebelarški izobraževalni center	303
Vsem bralcem. Mednarodni teden čebelarstva. Zbor črnomaljskih čebelarjev. Kanalsko-briški čebelarji na dvodnevem izletu med štajerskimi čebelarji. Ustanovitev nove čebelarške družine v Loškem potoku. Iz uprave Slovenskega čebelarja	

OSMRTNICE

List izhaja vsakega 1. v mesecu. Člani, ki plačujejo letno članarino 20,00 din, ga prejmejo zastonj. Izdaja ga Zveza Čebelarških društev za Slovenijo v Ljubljani, Cankarejva cesta 3/II, tiska Tiskarna PTT v Ljubljani. Ureja uredniški odbor: Valentin Benedičič, Ivan Majcen, Julij Mayer, Martin Mencej, Boris Modrijan in Jožko Šlander. Glavni urednik Martin Mencej. Odgovorni urednik Boris Modrijan. Letna naročnina za nečlane 25,00 din, za inozemstvo 30,00 din. Posamezna številka na 32 straneh stane 3,00 din. Odpovedi med letom ne upoštevamo. Kdor plačuje članarino v obrokih, se s prvim obrokom zaveže, da jo bo do konca leta v celoti poravnal. To velja tudi za naročnino. Številka žiro računa pri SDK v Ljubljani, Miklošičeva cesta, 501-8-268/1. Telefonska številka uprave ZČDS in SČ 20-208.

DELO PRI ČEBELAH V DECEMBRU

BREZAR

V kolikor smo čebele že zapažili in tudi sicer vse postorili okoli in v čebelnjaku, nimamo v tem mesecu pri čebelah pravzaprav kaj početi. Čebele že mirno žde v topli zimski gruči, vsako vznemirjenje pa bi jim več škodilo kot koristilo. Rahlo šumenje, ki se sliši iz panja, (nastavimo uho k žrelu — za prisluškovanje pri žrelu uporabljamo lahko tanjšo gumijasto cev, katere en konec vtaknemo v žrelo panja, drugega pa v uho), nam pove, da se družina dobro počuti in da je vse v redu. Občasno prisluškovanje si privoščimo bolj iz radovednosti kot iz potrebe, vsaj za zdaj; vtem ko bomo, kot bomo videli, pozneje ravno s prisluškovanjem ugotavljali razne nevšečnosti, ki utegnejo doleteti čebele v zimskem času.

Leto gre h kraju in prav je če se malo ozremo nazaj in poskušamo ugotoviti, kaj smo v preteklem letu delali prav, kaj narobe, kje smo uspeli, kje pa bi na drug način morda dosegli boljše rezultate. Tak pogled na prehojeno pot nam bo najboljši kažipot za načrtovanje v prihodnjem letu, kar moramo v tem mesecu vsekakor napraviti, da bomo v naslednjih že lahko začeli pripravljati naskok v naslednjo sezono.

Morda med letom nismo utegnili, nismo našli časa, da bi svoje znanje tudi teoretično izpopolnili? Zdaj bo časa na pretek! Slovenci imamo na srečo precej zelo dobrih čebelarskih knjig in druge literature. Naj nam ne bo žal časa, da si katero

izmed njih preskrbimo in jo — morda ponovno — temeljito proučimo in si s tem izpolnimo, ali pa vsaj osvežimo teoretično znanje! Da ne govorim o našem strokovnem glasilu — Slovenskem čebelarju. Upam, da delim prepričanje večine čebelarjev, da je bil letos zelo bogat in pester in bi bilo res škoda, da bi se našel kje kak muhar, ki ga ne bi prebral do zadnje vrstice. V kolikor ga ni, naj ga prebere zdaj, ko ne bo s čebelami drugega dela. Polemični in strokovni članki, kakor tudi vsi ostali prispevki, nam bodo v veliko pomoč, da si bomo lažje in uspešneje začrtali pot za naprej.

In kako bomo načrtovali?

Začetnikom in vsem, ki mislijo svoje čebelarstvo povečati, bo delala največ preglavic nabava panjev, satja in drugega inventarja. Predvsem panjev! Glede njih tole: s polemiko o ustreznosti panja, ki se je razplamtela v prvih letošnjih številkah našega lista, najbrž ni bila izrečena zadnja beseda. O tem se bo verjetno treba še pogovarjati! Mislim pa, da je za sedanjí trenutek slovenskega čebelarstva rezime te polemike pravilen, zato ne bo odveč, če ga ponovim: Začetniki in tisti čebelarji, kateri s čebelorejo ne mislijo prekoračiti meje amaterizma oz. športnega čebelarjenja, naj si omislijo paviljonsko čebelarjenje z 10—20 žnideršičevimi panji ter nekaj eksportovci in prašilčki. Z drugimi besedami, omislijo naj si ličen čebelnjaček (paviljonček) ter ga napolnijo z navedenimi panji. Važno pri tem je, da so vsi panji enaki in tudi vsi rezervni deli panjev ter panjski pribor! Panji različnih mer in različnih oblik nam delajo med opravili toliko preglavic, da se res ne izplača skopariti pri nabavi. Zato kupimo stare panje le, če jih dobimo popolnoma enake v željeni količini!

S tem v zvezi toplo priporočam članek Franceta Gune v zadnji številki Čebelarja, v katerem ocenjuje novatorstvo pri AŽ panjih pogosto kot nespametno, če že ne škodljivo. Če bi se vsi držali podobnih priporočil, ne bi imeli danes po čebelnjakih takšne zmešnjave, pa tudi prodaja oz. nabava panjev bi bila uspešnejša!

Tisti čebelarji, ki majo v načrtu ustanovitev večjega čebelarstva z 100 ali morda par sto panji, pa naj jih ne zavede nekakšna sentimentalnost do domačega panja in naj si ogledajo oz. proučijo čebelarjenje tudi v drugih vrstah panjev, predvsem v ameriškem nastavnem panju. Vendar tudi njim tale nasvet: preden se odločite za čebelarjenje v takšnem panju, je potrebno dobro obvladati tehnologijo čebelarjenja v njem.

Zaradi relativno slabih odkupnih cen medu bo marsikateri čebelar poiskoval najti poleg medu, katerega proizvodnje spričo dragih prevozov ne bo mogoče bistveno poceniti, še druge vire, s katerimi si bo povrnil vsaj del stroškov v svojem čebelarstvu. Takim, pa tudi ostalim, tale nasvet: **začnimo — vsaj vzporedno — z proizvodnjo izkopenega cvetnega prahu!**

Po izkopenem cvetnem prahu je namreč v zadnjem času veliko povpraševanje, odkupna cena je primerna — pri Medexu okrog 10.000 starih dinarjev — vse pa kaže, da si bo povpraševanje, s tem pa tudi najbrž cena obdržala na isti ravni, ali pa se povečala. Proizvodnjo cvetnega prahu posebno toplo priporočam čebelarjem, ki ne prevažajo in ki niso sami, njihove žene, ali pa na pol odrasli otroci prezaposleni. Z malo truda se bo dobilo od vsake čebelne družine vsaj en kilogram cvetnega prahu. Že letos niso bili redki, ki so oddali po več deset kg cvetnega prahu v prodajo. Pridružimo se jim! Načrtujemo za prihodnjo sezono tudi mi proizvodnjo izkopenega cvetnega prahu!

O proizvodnji sami je Slovenski čebelar že nekajkrat pisal (10. št. 1969 in 9—10. št. 1970.) O tem pa bo treba še pisati, kajti Slovenci slovimo po svoji iznajdljivosti in ni spak, da se ne bi našel kdo, ki bi proizvodnjo tako ali drugače izboljšal

ter o tem poročal v svojem glasilu. Zaenkrat pa tole:

V tem mesecu še enkrat dobro preglejmo rezervno satje. Med njimi bo gotovo nekaj takih, v katerih je še cvetni prah. Izkoplimo ga! Ne morda zaradi nekaj tisočakov, ki jih bomo dobili zanj, pač pa zato, da bomo že sedaj obvladali izkopavanje in nam ne bo v teku sezone pridobivanje cvetnega prahu španska vas. Predvsem naj se izuri za izkopavanje — zaenkrat po navodilih v navedenih prispevkih v Sl. čebelarju — naša boljša polovica, ali pa kateri od otrok, kajti mi sami najbrž v sezoni ne bomo utegnili.

S tem bi prispevke pod gornjim naslovom za l. 1970 zaključil. Vsem, ki so napatke v njih spremljali, se iskreno zahvaljujem za pozornost in jim želim v prihodnjem 1971. letu kar največ medu in drugih dobrot od svojih ljubljensk, predvsem pa da bi pri svojih čebelicah našli tisti notranji mir in zadovoljstvo, katerega nam lahko samo one dajo in, ki ga nam današnji svet tako skopo odmerja.

Enako želim seveda tudi vsem ostalim slovenskim čebelarjem!

PREZIMOVANJE ČEBEL V LANGSTROTHOVIH PANJIH V SLOVENIJI

DR. JOZE RIHAR

Že v začetku uvajanja nakladnega panja v Sloveniji, to je pred dobrimi desetimi leti, se nam je zdelo potrebno, da v naših podnebnih razmerah zavestno spremljamo in kritično presojava odločilna obdobja v življenju čebel. Med takšna obdobja štejemo predvsem zimsko dobo, prezimovanje čebelnih družin. Zavedali smo se, da bo zimsko obdobje za uvajanje nakladov nekaka preizkušnja, saj smo prešli na prezimovanje na planem, kjer so posamič stoječi panji izpostavljeni vsem zimskim tegobam, medtem ko smo bili dotlej vajeni le prezimovanja v skladovnicah, v čebelnjakih. Sedaj, po desetih letih, lahko trdimo, da prezimovanje v podnebnih razmerah, kakršne ima Slovenija, ne predstavlja nobene prepreke za uvajanje nakladnega panja. Čebele prezimujejo na planem ugodno, če upoštevamo vse dejavnike, ki veljajo za prezimovanje čebel na splošno.

Ko obravnavamo prezimovanje pri nas, nas najbolj zanima, kako prezimujejo čebele v nakladih v primerjavi z AŽ panji. Za ocenjevanje sta najbolj primerna kazalca mortaliteta, smrtnost, število padlih družin ter poraba hrane.

Mortaliteta družin v AŽ in LR panjih

Za oceno prezimovanja ne kaže jemati zim 1946/47 ali 1962/63, ko je šlo po zlu okrog polovico zazimljenih družin. To sta bili izjemno neugodni zimi. Pravi vpogled bi dobili, če bi vrsto let ugotavljali število družin npr. po stanju 1. oktobra in 15. aprila.

Iz podatkov o zavarovanju čebel sklepamo, da je v zimi 1951/52 propadlo v Sloveniji povprečno 18 % družin. V naslednji zimi 1952/53 se je v okraju Murska Sobota znižalo število družin za 62,7 %, članom Čebelarskega društva Maribor pa je isto zimo propadlo 22,9 % vzimljenih panjev. Še več navedb imamo o naslednji, tretji zaporedni zimi 1953/54, ko je padlo v raznih področjih od 25—40 % družin. Na podlagi teh poročil sklepamo, da je v naštetih treh normalnih zimah propadlo najmanj 25 % družin. Žal nimamo podrobnejših podatkov tudi za druge zime.

Podobno je bilo lansko pomlad, ko je zima trikrat pokazala zobe, zadnjič okrog 20. aprila, slišati o izrednih izgubah, ki so znašale ponekod celo do 40 % (Bela krajina). Posamezniki so izgubili nad polovico družin. Reči pa je tudi treba, da so mnogi prezimili povsem normalno, t. j. z izgubami, ki ne presegajo 10 %.

V tej luči, ko smo osvetlili prezimovanje v AZ panjih, si oglejmo še prezimovanje v nakladah za pretekla leta in letošnjo zimo.

V zimi 1959/60 smo zazimili na Poskusni postaji Dolsko 145 nakladov, ki so bili razmeščeni na 4 stojiščih. Panji niso bili z ničemer odeti, pokriti pa tako kakor vse leto — z vmesnim pokrovom in pločevinasto streho. Skozi podolgovate izreze v obodu pokrova so bili panji zračeni — kakor čez leto. Od 145 plemenjakov se je število znižalo za 19 (13 %). Pri spomladanskem pregledu smo ugotovili, da je pri tem imela največji delež rovka, ki se je bila splazila v naklade skozi žrela. Pri prvi izdelavi vložki nakladov namreč še niso imeli vdelenih ozkih zimskih žrel, skozi katera rovka praviloma ne more v notranjost. Brezmatičnih je postalo 6. Zazimili smo namreč 98 naravnih rojev, pri katerih za starost matice nismo vedeli. Štiri družine so pa odmrle zaradi lakote.

V naslednji preizkusni zimi 1960/61 je bilo zazimljenih 141 družin, padlo jih je pa 21 (14,8 %). V tretjo zimo 1961/62 je šlo 211 družin, izzumljeno jih je pa bilo 14 oziroma 6,6 % manj. V naštetih treh zimah, ko smo vodili natančne podatke za skupno 497 nakladov, se je preko zime številčno stanje družin znižalo povprečno za 10,8 %. Omenili smo že, da prvo zimo panji niso bili z ničemer odeti. Enako smo postopali v naslednjih dveh zimah, ker smo namenoma želeli izpostaviti družine v nakladah čim bolj surovim, čimbolj neugodnim pogojem prezimovanja. Prednje navajam tudi zato, ker v zadnjih petih letih tudi pri Zavodu za čebelarstvo polagamo po končanem krmljenju na vmesni pokrov več slojev časopisnega papirja.

Jeseni 1968 smo pri Zavodu za čebelarstvo zazimili skupaj 154 družin. Od teh smo odbrali 31 najšibkejših narejencev z mladimi rodovnimi maticami in jih prepeljali v Hrvatsko primorje, kjer so vsi v redu prebili zimo. Na stojišču Dolsko je od 54 družin, ki so bile v oskrbi tamkajšnjega čebelarja, do kraja aprila odmrlo 8 družin. Med njimi so bile štiri grižave, eden pa trotovec. Že aprila so bili trije panji izropani. Podobno je bilo s prezimovanjem tudi na čebelarstvu pod Rožnikom. Na stojišču Ribče s 13 družinami je zaradi grižavosti propadlo 6 družin. Na tem stojišču lani preko leta — zaradi oddaljenosti in majhnega števila panjev — ni bil iztočen kostanjev med, bile pa so jeseni dokrmljene čebele z zadostno množino sladkorne raztopine. Skupno se je v zimi 1968/69 pri Zavodu za čebelarstvo število naseljenih nakladov znižalo za 16 %.

Poraba hrane v zimski dobi. Podobno kot smo napravili pri ugotavljanju števila padlih družin, si tudi glede porabe hrane v zimski dobi oglejmo najprej porabo v AZ panjih.

Po podatkih splošnih opazovalnih postaj smo za 42 let izračunali, koliko so panji na tehtnicah pojedli v petih zimskih mesecih. Izračuni kažejo, da porabijo čebelne družine v žnideršičih v tem času povprečno 4,95 kg hrane.

Nakladi so v istem času v zimi 1959/60 porabili povprečno 4,61 kg oziroma 5,99 kg hrane, če so bili zazimljeni v dveh plodiščih. V naslednji zimi 1960/61 so porabile družine z enim plodiščem 4,96 kg, družine z dvema plodiščema pa 5,92 kg hrane. V zimi 1961/62 smo zazimovali 134 panjev v enem plodišču. Družine so porabile povprečno 4,96 kg hrane.

Za navedene 3 zime smo na podlagi podatkov opazovalnih postaj primerjali porabo v žnidarsičih. Računi so pokazali, da so v petih zimskih mesecih porabile

družine v nakladah povprečno 53 dkg več kot v istih letih, prav tako v petih mesecih, družine v AŽ panjih. Tudi v zimi 1968/69 je bila poraba hrane v nakladah razmeroma nizka. Ugotavljali smo jo pri rodovnih panjih, vendar v drugih časovnih obdobjih, tako da bi jo bili težje primerjati s porabo hrane v AŽ panjih v pretečenih letih.

Našteti podatki o smrtnosti družin kakor tudi o porabi hrane v nakladih v zimski dobi kažejo, da čebelar s prezimovanjem na planem ne tvega v Sloveniji nič več kot s prezimovanjem v čebelnjaku. Odločujoč vpliv na prezimovanje v pretečni zimi je imela po eni strani lega stojišča — čebelnjaka, po drugi strani pa hrana v plodišču. (Kostanjevec, mana.) Napake pri zazimovanju, kot npr. zazimovanje slabičev, se pokažejo pri nakladah v ostrejši luči. Zato naj gredo v zimo le družine, ki imajo v začetku septembra vsaj 4 zaležene sate in ki konec oktobra zasedajo najmanj pet ulic.

NAŠ PRIPIS:

Glede gornjih podatkov dobivamo nasprotujoča si poročila o prezimovanju čebelnih družin v raznih panjih, zato odpiramo diskusijo o tem vprašanju.

Pozivamo vse čebelarje, ki imajo glede tega pomembne izkušnje, da jih opišejo v našem glasilu.

Uredništvo

MOJE IZKUŠNJE PRI ROČNEM ODLIVANJU SATNIC

JOZE SMOLE

Že dolgo sem odlašal, da napišem nekaj o mojih izkušnjah pri odlivanju satnic. Na to me je napotil kratek opis tov. Janžekoviča v Slovenskem čebelarju, kako je končno prišel do stiskalnice za satnice, katero mu je poslala znana tovarna Rietsche iz Nemčije. Ker je imela prva prevelike celice (17 celic na 10 cm), so mu jo ustrežljivo zamenjali z drugo (19,5 celice na 10 cm), t. j. z manjšimi celicami, kar ustreza za našo kranjico. Žal da ni navedeno, koliko je stala taka stiskalnica v našem denarju.

Škoda, da se ni tovariš Janžekovič obrnil pred nabavo stiskalnice na urednika S. Č., ki bi mu pojasnil, da se te dobe tudi pri nas iz posebne cementne mase, ki se prav dobro obnesejo in imajo standardno velikost celic. Tudi sam sem želel priti do take stiskalnice. Ker sem vedel, da konstruira te stiskalnice naš znani strokovnjak in čebelarški predavatelj tov. Vladi Martelanc, sem se obrnil na njega. Obljubil mi jo je, moral sem se pa obvezati, da stopim v konstrukcijsko kooperacijo. Tovariš Martelanc se je namreč odločil za nov, izboljšan tip iz debele, varjene pločevine, ki naj bi bila porcelansko emajlirana. Rade volje sem pristal, opravil delo mojega poklica in tako je tov. Martelanc napravil s svojim preciznim delom približno 25 stiskalnic, ki so mu vse lepo uspeli. To ni njegovo prvo delo in želim, da tudi ne zadnje, saj je nekoč že opisal, kako je prve štiri take stiskalnice naredil za satnišnico, ki je obratovala med vojno v l. 1943—1945 na osvobojenem ozemlju v Črnomlju.

Želja se mi je izpolnila in sedaj že tri leta sam odlivam satnice za lastne in tudi tuje potrebe. Povedati moram, da je sam pričetek odlivanja bil zame vse

drugo kot spodbuden. Dolgo se mi ni posrečila brezhibna satnica, čeprav sem imel v roki točna tiskana navodila za njeno pravilno izvedbo. Nekaterih je bilo le polovico, drugih mogoče tri četrtine, a tistih, katerim so manjkali vogali, je bilo največ. Končno je bilo delo le kronano z uspehom in iz stiskalnice sem izluščil vedno lepše popolne satnice. Kmalu sem dosegel najvišjo možnost, 18 satnic AŽ mere na 1 kg voska. Pri tem delu je v glavnem potrebno paziti, da pričnemo delo s primerno toplo stiskalnico, da je vosek primerno vroč (ne pregret), da za polivanje zajamemo zadostno količino voska (približno 10–12 dkg) in končno je dobro ločilo za najvažnejše. Dolgo sem uporabljal precejano sirotko od skisanega mleka, vendar take satnice dobe čez čas sloj neke plesni črnkaste barve. Take temnejše lise čebele rade zgrizejo in s tem satnice uničujejo. Priznam, da se to mogoče ne bi zgodilo, če bi satnice že med izdelavo takoj izplakoval v obilni mlačni vodi, ki bi gotovo izlužila ves preostanek sirotke. Prav gotovo bi koristilo, če bi tako oprane in posušene satnice, preden jih spravimo za poznejšo uporabo, še z nežno, mehko gobico navlažili z gostejšo medeno vodo. Pa kaj hočemo, ko pride človek na pravo misel šele po končanem delu. Tudi odlično nemško ločilo »Wabilos«, katerega neznatno količino razredčimo v vodi, nisem mogel dobiti. Svetovali so mi, naj poskusim z alkoholom, vodo in medom. Mislil sem si; če je njim to uspelo, zakaj ne bi tudi nam. Šel sem na delo. Kupil sem pol litra alkohola (špirta) in skušal v njem raztopiti 1/4 kg medu, kar se mi pa ni posrečilo, dokler nisem temu dodal še tri del vode. S tem sem upal, da sem dobil pravo ločilo in z rahlim dvomom sem pričel z delom. Toda že po prvih satnicah sem uvidel, da sem z uspehom zadel v polno in delo je šlo kar hitro od rok. Mislim pa, da bi drag, čisti alkohol lahko zamenjali z močnim domačim žganjem, ali z zelo močnim žganjevim cvetom, ki prvi priteče iz kotla. Z alkoholnim ločilom ostane na satnici tanka plast medu, ko alkohol izhlapi in čebele naravnost vabi h gradnji. Tako sem se rešil neprijetne plesni na satnicah, četudi bi morale čakati leto dni na uporabo. Količina ločila mi je zadostovala za 100 satnic.

Satnice delam navadno ob zimskih nedeljah. Dopoldne pripravim in zakurim v manjši delavnici peč na žagovino, ki mi ogreva prostor in posodo z voskom zelo enakomerno. Tega dela ne priporočam početi v kuhinji na štedilniku, ker se bo kljub še taki pazljivosti nekaj voska smodilo, nekaj ga bo na podu in tudi bližnjim zidovom ne bo prizanešeno. Zato priporočam čebelarjem, hišnim lastnikom, ki želijo sami vlivati satnice, da si uredijo primeren kotichek za čebelarska dela, kjer bo tudi domača satnišnica. Prav dobro služi pri tem dvoploščni električni kuhalnik, ako prostor še posebej ogrevamo vsaj na 18° C. Čebelarjem, ki stanujejo daleč od naše centralne satnišnice v Ljubljani, je dobra stiskalnica res neprecenljiv pripomoček. Včasih visi nepričakovani roj že na veji, a pri hiši ni niti ene satnice. Nič ne de, le da imamo vosek, bomo roj vsadili na domače satnice.

V gornjih vrsticah sem skušal posredovati nekaj mojih lastnih izkušenj. Ker ima poleg mene še mnogo čebelarjev te stiskalnice, bi želel, da se tudi oni oglasijo in opišejo svoje izkušnje pri odlivanju satnic. Znanje enega je majhno, izkustva mnogih pa tvorijo bogato enoto. Torej, kar korajžo in pero v roke, da bodo zvedeli tudi tisti, katerim se zdi lastna stiskalnica nekaj le v tujini dosegljivega, da se da taka želja uresničiti tudi doma. Poznam npr. znanega čebelarja in uglednega vzrejevalca matic tov. Alojza Bukovška, ki za svoje obširnejše čebelarstvo baje že 10 let uporablja domače satnice, izdelane s stiskalnico mojega tipa. Kdor je kot on odlil že približno 500 kg satnic, zna o tem gotovo še marsikaj povedati. Ako bo s tega področja napisana še kakšna beseda, me bo zelo veselilo.

V rubriki »Iz čebelarstva sveta« beremo v letošnjem Slovenskem čebelarju števil. 7—8 in v hrvatski Pčeli števil. 4 na strani 94 enaka prispevka o zaprti matici v matičnici. Med drugim je rečeno, da so čebele kljub temu, da je bila matica v zaprti matičnici, od nje sprejemale jajčeca, jih polagale v celice ter gojile normalno zalego. Ker sem navedeni članek bral v Pčeli ravno 1. aprila, sem dejal: »To je pa res dobra prvoaprilska šala!« O zaprtih maticah v matičnici bi lahko opisal več primerov, ta je pa je najmlajši o Poldetovi matici, ki jo je imel ves mesec zaprto. Resnici na ljubo moram povedati, da v nobenem primeru niso čebele skozi mrežico sprejemale jajčec. O kakšni zalegi v gnezdu pa sploh ne more biti govora.

Tukajšnji čebelarji imajo svojo grdo ali lepo navado, da ogrebejo roje v slamnate koše. Kadar prične čebelar ogrebat roj, ima pri sebi matičnico. Če mu uspe v gruči roja ujeti matico, jo zapre v za to pripravljeno matičnico, nato pa jo obesi v koš, podobno kot visi tolkalo v zvonu. Razumljivo je, da je čebelarju na ta način olajšano delo. Kadar čebelarji nimajo časa ali pripravljenega panja, pustijo koš z rojem in zaprto matico kar na veji, celo po nekaj dni.

Čebelar Poldek, natančen kot je in skrben za čebele, ravno tokrat ni pustil roja na veji, ampak ga je odnesel v skladovnico na začasno mesto. V naslednjih dneh ga je name-raval naseliti v polovičarja, pa je najbrž zlodej hotel tako, da je na vse skupaj pozabil. Po enem mesecu je potreboval rezervno družino, domislil se je, da bi lahko prišel v poštev za predvideno operacijo tisti koš.

Ko je Poldek vzel koš v roke, še slutil ni, kakšno presenečenje so mu čebele pripravile. Najprej je ugotovil, da satovje ni tako zgrajeno kot navadno. To satovje je imelo obliko zvezde, ne kot običajno vzporedno. Satovje je sestajalo iz nekakšnih segmentov, v sredini koša je bila vrzel, ki so jo zasedale čebele. Tedaj so Poldeku redki lasje od presenečenja privzdignili klobuk. V vrzeli je še vedno visela matičnica z zaprto matico. Matičnice izdeluje sam iz mreže števil. 10, tulčaste oblike, na obeh koncih zadelane s plutovinastimi zamaški. V taki matičnici je prebivala matica več kot mesec dni, čebele so jo hranile, ostala je pri življenju, čeprav je bila v kletki. Se to je treba povedati, da je bilo satovje zgrajeno do tal in do zadnje celice napolnjeno z medom in pelodom. O kakšni zalegi ni bilo najmanjšega sledu! Matica je nesla jajčeca v matičnici, ta so se pa nahajala na dnu; bil jih je kar lep kupček. Čebelna družina je bila še po enem mesecu precej živalna, matičnica tulčasta tako, da so čebele okrog in okrog obkrožale matičnico. Kljub vsem ugodnim pogojem naše čebele še niso na taki stopnji razvoja, da bi v koških prodajale jajca na trgu.

Kdo ve, kako bo tedaj, kadar se bodo izkopale iz zaostalosti? Morda tedaj ne bodo več kradle po tujih panjih med, ampak jajčka.

NEKATERIH ČEBELJIH DRUŽIN KAJ JE VZROK SRBORITOSTI

VIRMAŠAN

Naša sivka je splošno znana kot zelo mirna čebela. Vendar se tudi pri njej dobijo izjeme, ki si jih čebelar ne zna in ne more razumeti. Navedel bom dva primera, ki sem ju sam doživel in prosim čebelarje strokovnjake, ki imajo že izkušnje glede tega, da povedo svoje mnenje.

Pred leti sem imel v svojem čebelnjaku panj, ki je bil zelo dober medar, zato pa tudi najbolj hud med vsemi. Nisem eden tistih, ki se boje čebel in delajo vedno le v rokavicah in s kapo, vendar sem delal s tem panjem le kar je bilo nujno potrebno in še to potem, ko sem bil že z vsemi drugimi nared. Od njega sem dobil več pikov kot prej od vseh skupaj. Bil pa je nekoliko mešan, tj. posamezne čebele so bile z rumenimi pasovi. Ali je bilo mogoče to vzrok njegove srboritosti ali kaj? Jeseni sem mu zamenjal matico iz panja, ki je bil čist. Upal sem, da bo drugo leto dober, kot ostali panji. Drugo leto je bilo enako. Ni spre-menil svoje navade in pikal, da je bilo veselje. Ni pomagala ne voda, ne dim. Komaj sem

odprl panj, so se vsule vame. Do jeseni sem še vztrajal pri njem, jeseni se mi je zdelo vsega dosti in sem ga zažveplal. Kaj je tu vzrok, ali matica, ali čebele same, si nisem na jasnem.

Drug tak primer sem doživel letos pri točenju pri nekem čebelarju, ki je bil pri vojakih. Njegova mati me je prosila, da bi prišel pomagat točiti oziroma ometat čebele. Že prej sem v glavnem opravljal dela pri čebelah, spravljal roje v panje in vse je šlo lepo in v redu, čebele so bile mirne in se je dalo lepo delati z njimi.

Točili smo, ko se je pričela paša na pravem kostanju. Bil je lep, vroč dan. Da bi šlo bolje in hitreje, sem začel že ob šestih zjutraj, ko so že začele leteti na pašo. Takoj pri prvem panju sem naletel na pravega divjaka. Ko sem odprl panj, se je vse vsulo vame in pikalo, da je bilo veselje. Videl sem, da brez kape in rokavic ne bo šlo (k sreči sem vzal oboje s seboj) in tudi ometati sem moral zunaj pred čebelnjakom. Ometene čebele niso šle v panj, ampak vse vame. Bil sem jih ves živ in nobena ni sedla, ne da bi pičila. Najhuje je bilo na nogavicah, tri dni sem imel otekle noge. Zelo sm pogrešal ribiške škornje; tudi kapa mi ni dosti pomagala, ker se je preveč tesno prijelja glave. Ker nisem odjenjal, sem ga končno le uredil in tudi še vse druge panje. Pri drugih je šlo še kar dobro v primeri s prvimi; so tudi pikale, a le pomalem. Najhuje pa je bilo potem, ko sem vračal prazno satje v panje. Rekord je zopet odnesel prvi panj. Po sili sem spravil satje v panj in pri tem dvakrat pobegnili v drvarnico z rojem čebel za mano. Zaprl sem vrata in čakal, da so me vse opikale, kar jih je prišlo za menoj. Medišča nisem mogel urediti, zaprl sem le panj. Čez nekaj dni je oče čebelarja, ko se je tako zavaroval, da mu ni mogla nobena čebela blizu, uredil medišče. Bile so še ravno take kot ob točenju in ko sem se čez teden dni zopet oglasil pri čebelah in odprl ta panj, so završale kot razdražene ose in moja sreča je bila, da niso mogle do mene. Upam, da bom sedaj vsaj 100 let varen pred revmatizmom. Bil sem tako nasičen s čebeljim strupom, da nekaj dni še k svojim čebelam nisem smel. Ko sem se pokazal pred čebelnjakom, so se takoj vsule vame in sem se moral umakniti. Takega dneva, kot je bil ta, si ne želim več. Kljub tolikim pikom sem ostal živ, nečebelar bi bil gotovo podlegel. Čeprav sem jim dvakrat pobegnili, me niso pokončale, znak, da smo čebelarji utrjeni ljudje. Posledice sem čutil ves teden, ker ko pride človek v podarjena leta, le ni več tako odporen kot v mladosti.

Kaj je bilo vzrok za to razdraženost? Ali paša, ali vročina? Ko sem jih spomladi pregledoval in pozneje prestavljal, so bile popolnoma mirne kot v drugih panjih. Se enkrat prosim čebelarje za mnenje, kako so delali v podobnih primerih, kot je ta.

NAŠ PRIPIS:

Vaš primer ni osamljen. Podobne izkušnje imamo tudi drugi čebelarji. Tudi zamenjava matic ni pomagala. Pašne razmere tudi ne bodo krive. Tako se za vzrokom vsi sprašujemo. Čez dobro leto se pa družina nekako umiri. Vsekakor so pa taki primeri vredni preučevanja.

ALI JE MEDSEBOJNA ZAMENJAVA NAKLAD POTREBNA

(Po Pčelovodstvu objavljeno v Apiacta 3/1970)

Tudi pri čebelarjenju z nakladnimi panji je dana možnost, da povečamo donos. Delovna enota pri tem je posamezni nastavek in ne več posamezni sat. V strokovnih listih je opisanih več načinov čebelarjenja z nakladnimi panji. Največkrat priporočajo zamenjave posameznih nastavkov in več načinov dodajanja novih naklad. Ako na pomlad ne zamenjujemo naklad, je plodišče navadno v zgornji nakladi. Tretja naklada navadno preprečuje rojenje. Ako tretjo naklado vrinemo med prvo in drugo, jo čebele in matica hitreje zasedejo kot takrat, kadar jo enostavno poveznemo nad obe nakladi. Čeprav z razširjevanjem porušimo naravno razporeditev gnezda, ga čebele kmalu zopet spravijo v red.

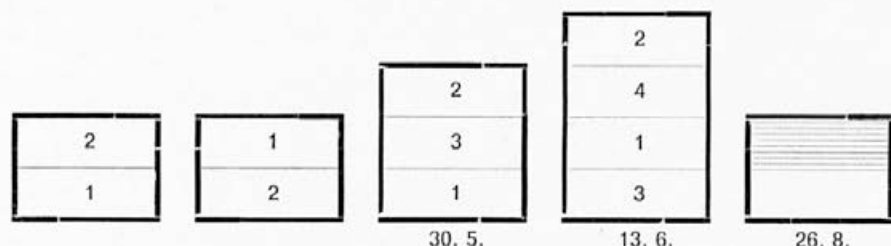
Vendar si niso vsi znanstveniki o opravljanju posameznih naklad povsem na jasnem. KOMAROV pravi v svojem spisu leta 1967, da je sicer skromna literatura o načinih opravljanja posameznih enot zelo polna nasvetov, vendar to le otežkoča smotrno opravljanje in zmanjšuje vrednost nakladnih panjev. Komarov prvi dve nakladi na pomlad ne zamenjuje, tretjo nastavlja vedno zgoraj. Pri takem načinu je dosegel 30—70 % večji donos medu.

Glavni cilj je zanj: enostavnost opravljanja čebelne družine in najmanjša možna poraba časa pri tem!

V. KILČIN pa je leta 1967 opazil, da čebele potegnejo zasilne matičnike v eni izmed naklad, kadar je tretjo naklado porinil med prejšnji. Zaradi nesoglasij v opravljanju nakladnih panjev in, da bi lahko dokončno izdelali pravilen načrt za čebelarjenje z nakladnimi panji, so leta 1969 izvedli temeljite poskuse s temi panji na poskusni postaji za čebelarstvo v Kazahstanu. Dne 18. maja, to je 23 dni po prvem pomladanskem izletu, so napravili tri skupine po 14 enako razvitih in močnih družin. Za vsako skupino so izdelali poseben postopek.

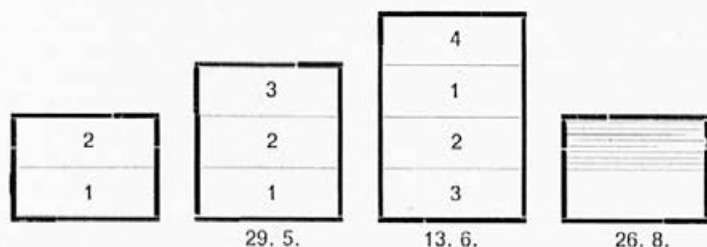
I. Kontrolna skupina, večkratno zamenjavanje naklad.

Družine so prezimovale v dveh nakladah. Dne 19. maja sta bili nakladi medsebojno zamenjani. Dne 30. maja so med nakladi vtaknili tretjo naklado s suhimi čebelami. Istočasno sta bili nakladi medsebojno zamenjani. Četrta naklada s suhimi čebelami na satnicah je bila dodana 13. junija na tretje mesto pod zgornjo naklado (2), obe spodnji nakladi sta bili zopet zamenjani. Za prezimovanje so prišle družine zopet le v dve nakladi.

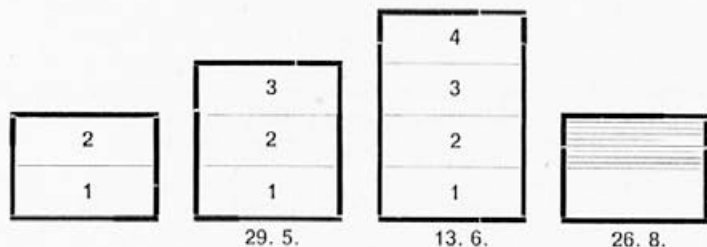
II. Prva poskusna skupina, enkratna zamenjava naklad.

Družine so prezimile v dveh nakladah. Na pomlad naklad niso zamenjali. Tretjo naklado s suhimi čebelami so 29. maja poveznili na zgornjo naklado. Dne 13. junija so dodali četrto naklado s suhimi čebelami na satnicah. Obenem so zamenjali prvo in tretjo naklado. Na jesen so ostale družine v dveh nakladah.

III. Druga poskusna skupina.

Pri tej skupini niso naklad zamenjavali. Dne 29. maja so tretjo naklado s suhimi čebelami poveznili kar na drugo naklado, 13. junija pa ravno tako četrto naklado s suhimi čebelami nasatnicah. Pred zimo so bile vse družine zopet le v dveh nakladah.

Vse tri skupine so bile od 1.—20. junija v nagojevi paši, od 29. julija do 25. avgusta pa so stale na paši ob njivah sončnice. Po končani paši na sončnicah so ugotovili količino prirešenega medu. Nobena družina ni rojila!

	Donos medu v kg	ali v %
I. Kontrolna skupina z večkratnim zamenjavanjem	39,3	100
II. Prva skupina z enkratnim zamenjavanjem	37,4	95,2
III. Druga poskusna skupina brez zamenjave	41,3	105,1

Primerjava donosa med posameznimi skupinami ne prikazuje bistvenih razlik. Iz poskusov je jasno razvidno, da medsebojna zamenjava naklad ne vpliva na večji donos medu. Zamenjavanje naklad in vstavljanje novih naklad med druge naklade pa povzroča smrt mnogih čebel in tudi matic. Družine se razburjajo in čebele postajajo napadalne, čebelar po nepotrebnem troši svoje moči in čas.

Tudi čas opravljanja so merili. Kontrolna skupina je zaradi večkratne medsebojne zamenjave naklad porabila največ časa, nekako 22, 37 minut na panj. Prva skupina z enkratno zamenjavo naklad je rabila 10,17 minut na panj, druga poskusna skupina pa je bila brez zamenjav in je potrebovala le 4,83 minute na panj.

Primerjali pa so tudi pokrito zalego v posameznih nakladah, da bi ugotovili rast družin. Dvanajsti dan po razširitvi panja so ugotavljali tudi število jajčec in velikost nepokrite zalege. Po analiziranju vseh podatkov so prišli do tehle zaključkov:

1. Medsebojno zamenjavanje naklad ne vpliva na večji donos medu. Zamenjavanje in dodajanje novih naklad med obstoječe naklade zahteva mnogo časa in tako zmanjšuje zmožljivost nakladnega panja. Najuspešnejši način razširitve panja je, da poveznemo novo naklado kar na prejšnjo zgornjo naklado.

2. Pri družinah, ki dobijo na razpolago tretjo naklado, se pojavljajo jajčeca in mlada zalega skoro sočasno v vseh treh nakladah. Družine, ki imajo na razpolago 4 naklade, gojijo zalego v spodnjih treh nakladah.

Pri medsebojnem večkratnem zamenjavanju naklad je zalega več ali manj enakomerno porazdeljena na vse naklade. Pri enkratni medsebojni zamenjavi naklad tega ni moč tako dobro opaziti. Družine, ki jim nismo zamenjavali naklad, gojijo zalego v treh spodnjih nakladah, največ pa v drugi nakladi.

3. Matica se neovirano pomika po nakladah tako navzgor kakor tudi navzdol. Medsebojno zamenjavanje naklad ni potrebno, da bi matica na ta način zvalili v drugo naklado. Spodnje tri naklade tvorijo največji obseg gnezda, zaradi česar ima matica vedno dovolj prostora za zaleganje.

Na podlagi dobljenih podatkov so izdelali enoten način za opravljanje družin v nakladnih panjih za Vzhodni Kazahstan: Družine prezimujejo v dveh nakladah, zgornja mora vsebovati najmanj 20 kg medu. Na pomlad zamenjavajo podnico, gnezdo pa kontrolirajo le v toliko, da ugotove navzočnost matice. Ob nastopu tople pomladi poveznejo na panj tretjo naklado s suhimi paketnimi čebelami. Ob nastopu paše poveznejo na panj eno ali več naklad, pač po intenzivnosti paše. Naklade so opremljene s suhimi čebelami na satnicah ali izmenoma s samimi satnicami. Ob točenju spravijo polno naklado z medom za zimsko zalego. Ob vzimljenju ima druga naklada največ zalege, zato vanjo vložijo še sate z zalego iz drugih naklad. Na to naklado pa poveznejo še naklado z medom in panj je pripravljen za prezimovanje.

Tak način dela z nakladnimi panji se zdi raziskovalcem kot najprimernejši in najbolj gospodarsven.

Prevedel J. M.

OPOZARJAMO

ponovno vsa čebelarstva, čebelarke družine in tudi posamezne člane oziroma naročnike našega glasila, da bo članarina (naročnina) od 1. januarja 1971 povišana od dose-danjih 20 din na 30 din, 25 na 35 din in za tujino od 30 na 40 din.

Uprava SČ

O ZBIRANJU GRADIVA ZA ČEBELARSKI MUZEJ V RADOVLJICI

STANE MIHELIC

Minilo je že več kot deset let, kar smo ustanovili čebelarški muzej v Radovljici. V utemeljitvi za ustanovitev smo med drugim navajali, da je čebelarstvo na Slovenskem že od nekdaj pomembna gospodarska veja, da je bilo že pred stoletji visoko razvito in vzgled celo našim sosedom, pa vendar v naših muzejih — zlasti etnografskih — ni tako predstavljeno, kakor bi moralo biti, reči smemo celo, da je zanemarjeno in nestrokovno prikazano.

Kdor pa bi si danes ogledal čebelarški muzej v Radovljici, bi nam lahko očital, da so bili naši argumenti za ustanovitev samostojnega čebelarskega muzeja sicer upravičeni, da pa nismo znali teh argumentov spremeniti v prakso, to se pravi, da nismo znali s samo ureditvijo muzeja in zbirko tega praktično prikazati.

Ne da bi hotel valiti krivdo na kogarkoli — narobe — pohvaliti je treba prve pionirje — zlasti danes že pokojna vneta sodelavca Franca Resmana in prof. Rudolfa Rakovca, ki sta se bojevala z vsemi začetnimi težavami tudi sama začetnika samorastnika v tej stroki, kakor tudi Zvezo čebelarskih društev za Slovenijo, pa je vendar treba reči, da je bila pglavitna napaka ustanoviteljev, da niso takoj pomislili na strokovno vodstvo, tj. strokovno moč, ki bi bila znala vse delo pravilno in načrtno usmeriti. Tako smo zamudili precej časa in bojim se, da smo izgubili tudi marsikatero čebelarsko zanimivost s podeželja, kajti čas je sila nagel, modernizacija pa tudi v čebelarstvu vnaša novo, staro pa odmetuje. In ker so čebelarški predmeti ponavadi še leseni, hitro izginjajo, če so odveč, v pečeh ali pa strohne.

Posledica vsega tega je, da je pred desetletjem ustanovljeni čebelarški muzej v Radovljici ostal do danes le sila slučajno znešena zbirka čebelarskih predmetov, ki jih je odstopila Zveza čebelarskih društev za Slovenijo iz svoje žal pri preselitvi v nove prostore na pol uničene zbirke, ki so jih zbrali čebelarji iz najbližje radovljjske okolice in ki jih je nabral predvsem na Štajerskem in deloma v Beli krajini podpisani. Pa tudi to, kar je zbrano, ni strokovno evidentirano, popisano, saj večidel manjka vsa dokumentacija, odkod je material, kako se je uporabljal ipd. Mimo tega sploh nekateri oddelki muzeja še niso začeli z delom (knjižnica, arhiv).

Zavedajoč se, v kakšnem stanju je čebelarški muzej in da je nekaj z njim treba narediti, smo se povezali s skupščino občine Radovljica oziroma njenim predsednikom. Z uvidevnostjo, ki jo je pokazal, smo uspeli, da je v čebelarskem muzeju v Radovljici nastavljena strokovna moč in s tem zagotovljeno, da bo delo steklo, kakor je potrebno.

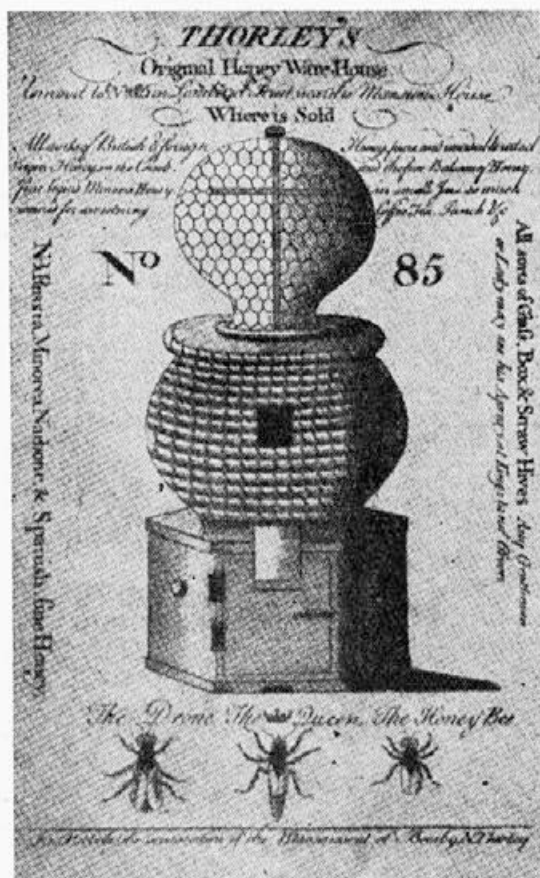
Seveda pa je tu potrebna naša pomoč, pomoč vseh nas čebelarjev. Če bi vsak izmed nas prispeval samo po en čebelarški predmet za čebelarški muzej, bi ga lahko obogatili vsaj za 6000 novih predmetov. Kaj bi to pomenilo, si lahko mislimo. Ne moremo pa zbirati in dopolnjevati čebelarske zbirke kar na slepo. Potreben nam je načrt, načrt perspektivnega razvoja čebelarskega muzeja, njegove notranje in zunanje organizacije. Oboje ne bo preveč težko, saj muzej razpolaga z zadostnimi prostori in prav tako veliko armado čebelarjev zbiralcev po vsej Sloveniji. In to dvoje nam mora biti osnova.

Da pa bi vendarle ne zamujali dragocenega časa in da bi se laže začelo tako notranje kakor zunanje delo (zbiranje) čebelarskega muzeja, naj na tem mestu sledi nekaj navodil zlasti za vse tiste, ki so se po čebelarskih društvih in družinah odločili, da bodo zbirali material za čebelarški muzej.

V čebelarški muzej sodi vse, kar tako ali drugače kaže naš način čebelarjenja v preteklosti in sedanjosti in je torej v neposredni ali posredni zvezi z njim.

V neposredni zvezi s slovenskim čebelarstvom so seveda najprej vse vrste čebeljih bivališč, v katerih so nekoč in v katerih danes gojimo čebele. V čebelarškem muzeju v Radovljivi je danes zbirka teh bivališč dokaj skromna, čeprav so v njej nekateri dragoceni eksponati. Tako manjkajo npr. razni tipi klad, trug, korit, kranjičev, košev raznih oblik; zlasti pa prvotni panji s premičnim satjem: dzierzonirani kranjiči, kobariški ali Pinčev panj, Sumperjev ali skočidolski panj, Porentov panj, kranjski družbeni panj, dunajski panj, ki ga je propagiral zlasti J. Jurančič na Štajerskem, nadalje Albertijev listovni panj, Pavlinov in Virijentov panj, ameriški panji, Gerstungov, Droryjev, Sträulijev, Kuntschev panj, Dzierzonovi panji, Boczonadijev, Naiserjev, Kirarjev itd. Nekateri od teh panjev so doživljali pri nas različne spremembe. Tudi na to bi ne smeli pozabiti. Posebno pozornost je treba posvetiti raznim prašilčkom, panjem za vzrejo matic itd.

Morda bo kdo začel razpnavati ob tem naštevanju, toda povem vam: ko sem s pok. tovarišem Rojcem in drugimi tedaj, ko sva pripravljala čebelarški

Posrečena reklama za med in panje v starih časih. Vzeto po reviji »Bee Graft« 1772. leta.

knjigi, malo bolj podrobno šaril po čebelnjakih zlasti na Štajerskem, sem odkril še številne zgoraj omenjene panje in v njih tudi še čebelne družine. Res je tega že več kot 25 let, vendar pa ni tako dolgo, da bi bilo že vse izginilo, seveda, poiskati bo treba.

Drugo, kar je prav tako pomembno za čebelarški muzej, so naši, poudarjam, tipično naši čebelnjaki. Seveda teh ne bomo postavljali v muzej, ne bi pa bilo napačno, če bi najbolj tipične razstavili na prostem ali pa jih vsaj v miniaturo imeli v muzeju. Do poizvedb, kje so še taki čebelnjaki, bi prišli, če bi nam zbiralci posredovali fotografske posnetke čebelnjakov z osnovnimi podatki (kje stoje, velikost, starost, lastnika ipd.). Skoraj bi si upal predlagati Zvezi čebelarških društev za Slovenijo, da bi razpisala nekaj nagrad za tiste, ki bi na Slovenskem našli enega ali več najstarejših in najbolj tipičnih čebelnjakov in bi to mogli dokazati. Na podlagi fotografij bi se potem vodstvo muzeja lahko odločilo, katere čebelnjake bi si bilo vredno natančneje ogledati in jih nadrobneje popisati. Sploh pa bi bil nekaj posebnega album naših najbolj tipičnih čebelnjakov, opremljen seveda tudi s posebno študijo o tej obliki stavbarstva na Slovenskem. Omenim naj le mimogrede, da sem v zadnjem času našel na Valvasorjevih podobah k Slavi vojvodine Kranjske kar štiri sličice slovenskih čebelnjakov, kakršne so tedaj imeli po graščinah. Prav gotovo so to najstarejše podobe čebelnjakov na Slovenskem, podobe, ki se povsem ujemajo tudi z opisom teh »hišic« v Valvasorju. Upam, da bo čebelarški muzej dal povečati te podobe in jih razstavil v muzeju.

Tretje je čebelarstvo orodje, orodje, ki ga je potreboval ali pa ga še danes potrebuje čebelar pri svojih opravilih; to so različne strgulje, spodrezilniki, matičnice, pitalniki, prestrezala, matične rešetke, kadilniki, čebelarška pokrivala, točila, priprave za čiščenje medu in voska, za izdelavo satnic, priprave za prenašanje in prevažanje čebel na pašo, razpošiljanje čebel itd.

Nadalje pridejo v poštev čebelji produkti, njih uporaba in medovite rastline.

Za arhiv je treba zbrati vse, kar se je pisalo pri nas o čebelarstvu, čebelarške statistike, rokopisi pomembnih čebelarjev, njihove podobe, opisi slovenskih čebelarških organizacij, arhivsko dokumentacijo o naših čebelarških klasikih, slovensko čebelarško literaturo ipd. Kakor je že iz vsega tega razvidno, zbiralcem ne bo manjkalo dela in prav tako ne strokovnemu osebju v muzeju, ki bo moralo vse to strokovno urejati, prirejati občasne razstave, ki bodo pokazale prav gotovo še na razne nerešene probleme in luknje v našem delu. Toliko za sedaj! Prihodnjič pa nadrobneje o tem, kako naj se zbiralci na terenu lotijo dela in na kaj naj še posebej obrnejo pozornost na posameznih področjih Slovenije.

ČEBELAR ZACETNIK NAM PIŠE

Tovariš urednik!

Sem čebelar začetnik. Čebelarim komaj dve leti. Da bi si pridobil znanje o čebelah in čebelarjenju, prebiram naše glasilo Slovenski čebelar redno in natančno.

Poleg čebelarjenja se ukvarjam tudi s fotografiranjem. Danes vam pošiljam nekaj posnetkov mojega čebelnjaka in panjev. Upam, da poslane fotografije ne bodo romale v koš in da bodo dobile svoje mesto v vaši fototeki. Bil bi pa še bolj vesel, če bi katero od njih objavili v Slovenskem čebelarju. Bom še poslal!

Ko Vam pošiljam svoje pozdrave, toplo pozdravljam tudi vse Vaše sodelavce!

Pavel Potočnik,

član čebelarskega društva Radovljica

Naš pripis:

Dragi tov. Potočnik! Razveselil si nam s pismom in fotografijami. Prepričani smo, da boš s svojim zgledom spodbudil mnoge naše mlade čebelarje pri njihovem začetnem delu.

Zagotovo tvoje fotografije ne bodo romale v koš. Ob priložnosti jih bomo vzeli iz naše fototeke in najustreznejše objavili. Korajžno primi tudi za pero in piši nam in mladim čebelarjem o svojem čebelarjenju, posebno še, kar naj bi bilo spodbudnega za mlade čebelarje, s katerimi skušamo pomladiti naše vrste.

Cebelarski pozdrav!

Urednik

Prikupen čebelnjak s posrečeno pobarvanimi panji čebelarja-začetnika P. Potočnika

ZVEZA IMA NA ZALOGI

še nekaj izvodov knjige Sodobno čebelarstvo po ceni 30 din za I. del Knjiga o čebelah in 45 din za II. del Knjiga o čebelarjenju. Nadalje ima stare letnike Slovenskega čebelarja nevezane po znižanih cenah, brošuri Med naša vsakdanja hrana in zdravilo po 3 d.n., S čebelami in čebelarji skozi stoletja po 4 din, barvne čebelarske razglednice, uporabljive tudi kot čestitke, načrte čebeljakov, ovitke (originalne) za Sodobno čebelarstvo II. del in zdravila.

SKLEPI SEJE UO ZČDS DNE 18. 10. 1970

1. Društva naj določijo poročevalce za zbiranje predmetov za Čebelarški muzej v Radovljici in naj imena poročevalcev sporoče Zvezi.

2. Društva Maribor, Celje, Nova Gorica in Postojna naj v 14 dneh sporoče Zvezi, če žele in če lahko zagotove dober obisk predavanja avstrijskega vzrejevalca Singerja.

3. Zveza naj piše dr. Ruttnerju, če bi lahko imel pri nas predavanje.

4. Komisija za preskrbo čebelarjev s krmilnim sladkorjem naj dela naprej.

5. Zveza naj takoj razpošlje okrožnice za nabiralno akcijo za ČIC. Glede tega naj se društvom priporoči, da izvolijo poverjenike, ki bodo z okrožnicami zbirali pri podjetjih, občinah in organizacijah prispevke za ČIC. Za poverjenike naj Zveza izda pooblastila in nabiralne pole. Društvom in družinam naj se tudi priporoči, da organizirajo prireditve, katerih čisti dohodek naj bi šel v korist ČIC, čebelarji pa naj bi prispevali za ČIC po 1 kg medu od panja. Okrožnice naj bodo opremljene z odtisom skice zgradbe ČIC.

6. Prične naj se gradnja ČIC.

7. Odobri se dosedanje delo gradbenega odbora in ga pooblasti, da dela naprej v skladu s predlogi te seje UO.

8. Članarina Zveze za leto 1971 se določi na 30 din letno. Nečlani plačajo za letno naročnino SČ 30 din, inozemski naročniki 40 din.

GRADILI BOMO ČEBELARSKI IZOBRAŽEVALNI CENTER (ČIC)

Upravni odbor Zveze čebelarških društev Slovenije je na svoji seji dne 18. 10. 1970 sklenil, naj se prične z gradnjo Čebelarskega izobraževalnega centra na Brdu nad Lukovico. Zato je tajništvo Zveze razposlalo čebelarским društvom in družinam razmnoženo prošnjo za prispevke za ČIC, da se z njimi zglase pri občinskih skladih za pospeševanje kmetijstva, kmetijskih zadrugah, agrokombinatih, podjetjih in zasebnikih.

Besedilo prošnje objavljamo z namenom, da bodo z njo seznanjeni vsi čebelarji, ko bo tekla v stvari razprava na občnih zborih družin in društev. Čebelarška društva naj organizirajo občne zборе družin svojega območja tako, da bodo najpozneje do 15. januarja 1971. Teh občnih zborov naj se obvezno udeležijo zastopniki društev in skupno naj se porazgovore o važnosti ČIC in kako bodo na svojih območjih izvedli akcijo zbiranja prispevkov v gotovini ali blagu. Društva naj potem opravijo svoje občne zборе do 15. februarja 1971, občni zbor Zveze pa bo v mesecu marcu. Društva prosimo, naj nam sporoče dan svojega občnega zbora in dneve občnih zborov družin svojega območja, da se bodo mogli zastopniki Zveze udeležiti občnih zborov društev, pa morda tudi družin, ki imajo številno članstvo.

Prošnja, ki smo jo razposlali, se glasi:

Zveza čebelarških društev Slovenije (v nadaljnjem besedilu: »Zveza«) bo v smislu večletnega delovnega programa 1967—1973 gradila za napredek čebelarstva in izobraževanje čebelarjev Čebelarški izobraževalni center (v nadaljnjem besedilu »ČIC«). Otvoritev ČIC je predvidena jeseni 1973 ob 200-letnici smrti našega rojaka Antona Janše, prvega čebelarškega učitelja na Dunaju.

Zveza se je odločila za izvršitev te potrebne naloge iz naslednjih nujnih razlogov:

1. V današnjih tako zelo spremenjenih razmerah ne zadošča nič več stari klasični način pospeševanja čebelarstva in izobraževanje čebelarjev, kakor se je izoblikoval po prvi svetovni vojni. Ta način se je dejansko preživel. Starih predavateljev skoraj ni več. Sicer pa tudi ne bi bili več kos nalogam, ki se postavljajo ta čas pred čebelarstvo v zvezi s hitrim razvojem znanosti in tehnike.

Ze nekaj časa ugotavljamo, da čebelarstvo pri nas zaostaja. Zato je nujno, da poišče Zveza kot predstavnik slovenskega čebelarstva sporazumno s pristojnimi državnimi in družbenimi organi našim razmeram ustrezno rešitev za napredek čebelarstva.

2. Znanje in uporaba znanja sta postala zadnji čas vodilno geslo v razvijanju naših družbeno političnih in gospodarskih odnosov. Glede na to, da je čebelarstvo specifična kmetijska stroka, je potreben tudi specifični način pospeševanja in izobraževanja v posebnih, namenu ustrezno lociranih in urejenih objektih.

3. Načrtna odbira in razmnoževanje dobrih čebelnih rodov naše sive čebele je osnova za rentabilno čebelarjenje. To ni samo v interesu večje gospodarnosti našega čebelarstva, temveč tudi v interesu napredka čebelarstva v Evropi, kjer siva čebela vedno bolj izpodriva avtohtono črno čebelo. Po zaslugi nekaterih naših zares vestnih in sposobnih vzrejalcev ob pomoči naše Zveze je namreč nastalo po daljšem presledku zlasti v Evropi spet večje zanimanje za našo čebelo. V zvezi s tem se je razvil zadnja leta pri nas že prvi domači in zlasti inozemski čebelarški turizem. Odbira čebel pa je dolgotrajno in kočljivo delo, ki zahteva dobro strokovno vodstvo. Stopamo torej v čas, ko nam je postalo zaradi ugleda slovenskega čebelarstva in predvidenega razvoja čebelarške trgovine strokovno vodstvo nujno potrebno. Tako strokovno pomoč pa bo mogel nuditi učinkovito in poceni le ustrezno organiziran ČIC pri naši Zvezi.

ČIC se bo moral torej poklicno ukvarjati ne samo z izobraževanjem čebelarjev, temveč tudi z vodenjem vzreje in odbire dobrih čebel ter preizkušanja čebelnih rodov v vsej Sloveniji in še posebej v lastnem čebelarstvu.

Naša Zveza je članica Mednarodne zveze čebelarških združenj — Apimondie. Apimondia ima po svojem statutu za temeljno nalogo pospeševanje čebelarstva v vseh deželah sveta. V ta namen je organizirala široko pospeševalno mrežo čebelarških znanstvenikov in strokovnjakov. Ta mreža ima ravno v naši neposredni bližini v Srednji Evropi najgoščeje zasedbo. Zato se bo ČIC pri reševanju svojih nalog in problemov lahko nanjo naslonil. Glede na to, da je Apimondia pridružena članica FAO organizacije ZN za prehrano in kmetijstvo in je njeno delovanje pri FAO urejeno s posebnim statutom, je hkrati dana možnost, da bo dobival ČIC čebelarške eksperte neposredno od FAO iz njenih za te namene določenih sredstev.

Zvezi je tedaj potrebna taka lastna ustanova, ki bo morala biti sposobna uvajati dosegke znanosti in tehnike od pospeševalne mreže Apimondie, jih uporabljati v lastnem če-

belarstvu in na razumljiv način posredovati čebelarjem. Zato predvidevamo za vodstvo ČIC diplomiranega biologa-čebelarja in smo se glede tega povezali z biološkim oddelkom Biotehnične fakultete.

Ce bomo uspeli v tem prizadevanju, ne bo glede uspeha, ki ga imajo drugod, celo pri slabših pogojih čebelje paše, nobenih posebnih težav, da ne bi dvignili sedanji povprečni letni pridelek medu 7 kg na panj na 14 kg, ter tako povečali celotno letno proizvodnjo v Sloveniji od okoli 700 na kakih 1400 ton.

4. Med, vosek, matični mleček, cvetni pelod itd. so zares žlahtni pridelki čebel. V današnjem živčno napetem in napornem življenju so ti pridelki človeku zelo potrebni. Njihova zdravilnost je nesporna. Dokaz za to, kako velike so postale potrebe po uživanju meda, so nam industrijsko zelo razvite države, npr. Nemčija in Japonska. Prva porabi letno okrog 60.000 ton medu, od tega okoli 50.000 ton iz uvoza; druga ga uvozi okoli 20.000 ton. Vrh tega pokupi Nemčija vse količine razpoložljivega peloda. Za primerjavo, kako velike so te količine, naj navedemo, da znaša celotni letni pridelek medu v Jugoslaviji okrog 4000 ton. Zato bo posredovanje znanja o sodobnem pridobivanju, shranjevanju in pakiranju teh pridelkov ena hvaležnih nalog ČIC. Tako organizirana dejavnost ČIC torej ne bo samo v interesu slovenskih čebelarjev, temveč tudi v splošnem interesu, posebno če upoštevamo še veliko korist, ki jo nudijo čebele z opravevanjem žužkokcvetnih gospodarskih rastlin.

Zveza se zaveda velike odgovornosti za pospešeni razvoj čebelarstva v današnjem času. Zato je opravila do zdaj za gradnjo ČIC naslednja dela:

- a) kupila je zemljišče na Brdu nad Lukovico pri Domžalah v površini 6595 m²;
- b) poseduje že odobreno lokacijo;
- c) pripravljen ima osnutek načrta za glavni objekt;
- d) z gospodarnim upravljanjem lastnega premoženja ter s sodelovanjem čebelarških društev, družin in posameznikov je zbrala do zdaj 306.849 dinarjev. Po aproksimativnem proračunu bo stal objekt okrog 1.300.000 din. Obrnila se je tudi na komite za kmetijstvo in gozdarstvo pri IO Slovenije za denarno pomoč.

ČIC bo imel republiški značaj. Od njega bodo imeli korist vsi čebelarji in naša skupnost. Zato se obračamo za pomoč na družbeno politične skupnosti, zlasti na njihove sklade za pospeševanje kmetijstva, na KZ, kmetijske kombinatne in druge gospodarske organizacije po vsej Sloveniji z upanjem, da naša prošnja ne bo zaman.

Pripominjamo, da bomo z januarско številko Slovenskega čebelarja odprli posebno rubriko, v kateri bomo objavljali imena darovalcev in vse novice v zvezi z gradnjo ČIC.

V SKLAD

za gradnjo ČIC so nadalje prispevali: Anton Slabe iz Ljubljane 7 din, Lojze Kastelic iz Vikrč 84 din, Tone Kovačič iz Ljubljane 50 din, Jakov Cedilnik iz Tačna 10 din, člani ČD Komenda 100 din, Roman Osterc 8 din, Maks Avšič iz Polja 10 din, Ivan Krajnc iz Volčje drage 45 din, Boštjan Dobovšek iz Stožic 22 din, člani čebelarške družine Ljubljana 522,20 din, Lojze Bukovšek z Golega brda 100 din, Konrad Seifert iz Ljubljane 50 din, Joža Dovgan iz Senožec 100 din, Ja-

nez Tavčar iz Ljubljane 36 din, člani čebelarške družine Hoče na občnem zboru 100 din, člani čebelarške družine Maribor mesto 200 din, ter izrazili željo, da bi bil Čebelarški izobraževalni center čimprej zgrajen; nadalje želijo, da bi jih posnemale tudi druge čebelarške družine in društva in da bi bil ČIC čimprej na voljo čebelarjem. Vsem iskrena hvala! **Stanje sklada dne 17. 11. 1970: 308.294.03 din.**

PRIJETEN IN KORISTEN VEČER LJUBLJANSKE ČEBELARŠKE DRUŽINE

V počastitev 82-letnice zaslužnega čebelarja **Dominika Brica**, ki predseduje ljubljanski čebelarški družini že 22 let, so se zbrali čebelarji te družine, da v prijetnem čebelarškem razpoloženju proslavijo jubilej svojega neutrudnega predsednika in mu zaželejo še mnogo let uspešnega dela v prid čebelarstva in čebelarjenja.

Ob tej priložnosti niso navzoči pozabili, da v prijetnem razpoloženju v prikupni gostilni »Čebelica« v Ihanu pomislijo tudi na gradnjo svojega ČIC-a. **V ta namen so zbrali 362,00 din.**

Ko se pridružujemo čestitkam jubilarju, želimo, da bi tudi druge naše organizacije izkoristile podobne priložnosti in posnemale gornji primer.

Tajništvo

VSEM BRALCEM

našega lista, ki so v letu 1970 ali prej priobčili kak prispevek in še niso dvignili pri blagajni ZČDS svojega honorarja, naj to store čimprej. Če so zadržani, naj nam še danes pošljejo predpisano izjavo, da jim ni treba imeti žiro-računa; v nasprotnem primeru naj nam sporoče številko svojega žiro računa, če ga imajo, zaradi nakazila denarja. Če ne prejmemo do konca leta ne eno ne drugo, gre znesek v sklad za gradnjo ČIC z navedbo podatkov pisca.

Omenjena izjava naj se glasi:

»Izjava.

Podpisani iz (kraj stanovanja) izjavljam, da od 1. tega leta, pa do danes nisem imel skupaj s tem prejemkom v znesku din izjavljam, da od 1. tega leta, pa do danes sem ga prejel iz blagajne Zveze ČDS na naslov honorarja za prispevek v Slovenskem čebelarju toliko dohodkov, da bi moral odpreti žiro-račun ter ga zato nisem dolžan odpreti.

V dne 197.....

Podpis»

Če imate več honorarjev v našem depozitu ali nameravate še pisati za naš list, pošljite več takih podpisanih izjav.

Svoj honorar naj dvignejo oziroma pošljejo svoje izjave naslednji pisci: France Guna, Lojze Kastelic iz Vikrč, Viktor Majdič, Tone Pogačnik iz Skofje Loke, Janko Sever iz Postojne, Slavko Fabijan iz Toplic, Rajko Žitnik iz Ljubljane in Lojze Janžekovič iz Ptuja. Tončka Vajdiča in Jožeta Štelcarja prosimo za naslove.

V prihodnje upoštevajte to-le: Vsakemu članku priključite nekaj podpisanih takih izjav o žiro-računu ali pod naslovom navedite številko svojega računa. Ta izjava je neobhodno potrebna, kajti brez nje ne smemo izplačevati honorarjev tistim, ki nimajo svojega žiro-računa.

Ob selitvah iz enega kraja na drugega ne pozabite sporočiti Zvezi ČDS nove podatke o stanovanju, in sicer stari in novi naslov, sicer se pogosto zgodi, da lista sploh ne dobe ali neredit. Važno je tudi pri vsem organizacijskem delu, da postopate pri izpolnjevanju seznama članstva po navodilih, ki jih priobčujemo vsako leto v novembrski ali decembrski številki; dalje, da poravnajo člani svoje obveznosti do lista vnaprej in da nato naše enote na terenu vplačajo ali nakažejo pobrani denar tudi v začetku leta, ne pa šele na ponovne opomine v novembru ali decembru za nazaj. Lani npr. je nakazalo članarino do 31. marca vnaprej 60 % letos pa že 81 % tovarišev. Razveseljiv pojav; če se bo tako zgodilo tudi v prihodnje, lahko pričakujemo 100odstotno pošiljanje seznamov in članarine že v prihodnjem letu ali vsaj že v letu 1972. Napak bi bilo, če bi tu pozabili povedati, katere čeb. družine oz. društva se bolj potrudijo kakor druge, da pošiljajo sezname in članarino navadno že do 10. januarja vnaprej: vse čebelarske družine društva Kamnik; nadalje po vrstnem redu so poslali od 17. novembra 1969 za leto 1970 naslednje enote: Griže, Bogojna, Nova Gorica, Sevnica, Tišina, Barje, Brežice, Zelezniki, Sežana, Smednik, Vinska gora, Dolsko, Prebold, Starše, Maribor Tabor, Lovrenc na Pohorju, Maribor Podbrežje, Hoče, Smartno ob Paki, Polzela, Skaručna, Ormož, Ptuj, Markovci, Radeče, Metlika, Crešnjevce, Medvode, Videm ob Ščavnici in vse družine čeb. društva Radovljica. Vprašujemo: zakaj samo te, zakaj ne vse, koliko manj opominov bi bilo, koliko manj napak pri opominjanju, koliko manj nervoze, koliko manj vznemirjanj in kar je najbolj važno: koliko manj stroškov in truda! Na drugi strani, koliko več važnejših opravil bi bilo opravljenih na centrali na račun skorajda nepotrebnih opominjanj. Da, da; skoraj več kot 1500 opominov na leto. Podatek, dejstvo, ki gre v živo in dejstvo, ki o p o m i n j a ! Ti nepotrebni stroški bi lahko ležali z obrestmi vred na našem kupčku denarja za gradnjo spomenika za tiste vzorne čebelarje in vzrejevalce in spomenik današnjih neutrudljivih delavcev na tem polju — spomenik v obliki Čic-a, od koder bo šla živa in razumljiva beseda, resna beseda o znanosti in sodobne tehnike tudi pri dogovarjanju s našo čebelo in pri prijateljskem sodelovanju z našo sivko. Zato ponovno **prosimo ne** samo posameznike, marveč tudi funkcionarje enot, naj ostanejo tudi še vnaprej tako agilni in neustrašni pri pobiranju članarine kot so bili do zdaj; tiste pa, ki malo zavlačujejo, prosimo tudi za poboljšanje. Sleherni izmed naših skoraj 7.000 članih naj se zaveda, da grejo vsi ti nepotrebno nastali stroški na račun kvalitete in kvantitete pospeševanja slovenskega čebelarstva.

Za upravo slovenskega čebelarja
J. W.

Savez pčelarskih organizacija Jugoslavije nam je v zvezi s proslavo mednarodnega dne čebelarstva poslal tole okrožnico:

»Kot vsako leto, je Apimondia, Mednarodna zveza čebelarskih organizacij, iniciator za proslavo mednarodnega tedna čebelarstva v mesecih oktober in november. V teku tega tedna naj se z različni prireditvami poudari pomen čebel in čebelarstva za gospodarstvo dežele. Pri tem se mora upoštevati ne samo povečanje kmetijske proizvodnje, ki jo dajejo čebele kot najboljši oprasovalci, ampak tudi čebelijo proizvode, ki se v vedno večji meri uporabljajo v prehrani prebivalstva, pa tudi v različnih vejah industrije.

V tem duhu Savez pčelarskih organizacij Jugoslavije priporoča vsem čebelarskim organizacijam in posameznim čebelarjem, da s predavanji, članki v dnevnem tisku in čebelarskih listih z izdajanjem brošur o značaju medu kot hrane in zdravila, po televiziji, radiu, z malimi in skromnimi razstavami, kot tudi na drug ustrezajoči način prikažejo Mednarodni teden čebelarstva. Čebelarske organizacije naj po svojih možnostih v sodelovanju z drugimi društvenimi in kulturnimi organizacijami v kraju organizirajo po eno predavanje na ljudski univerzi in srednjih šolah. Priporoča se tudi v tem tednu prirejanje tovariških večerov za čebelarje in njihove goste, dobro pa bi tudi bilo izvesti akcijo za pridobivanje novih članov in novih naročnikov na čebelarski list.

Da bi se dalo temu večji poudarek, Savez pčelarskih organizacij predlaga, da bi se v vsej državi proslavil Mednarodni teden čebelarstva od 17. do 23. novembra. Savez najtopleje priporoča vsem čebelarskim organizacijam in posameznim čebelarjem, da z živo ali pisano besedo in prireditvami, četudi v najmanjšem obsegu, doprinesejo k proslavi tega tedna. Na ta način se bodo čebelarji Jugoslavije pridružili s svojimi prizadevanji čebelarjem vsega sveta.«

Pripominjamo, da pri nas navadno praznujemo Mednarodni teden čebelarstva v mesecu decembru, zato priporočamo vsem društvom in družinam, da proslavijo ta teden v prvem tednu meseca decembra.

Tajništvo

SPOROČAMO,

DA BO LJUBLJANSKA ČEBELARSKA DRUŽINA priredila v soboto, dne 5. decembra t. l., svojo že tradicionalno proslavo mednarodnega dne čebelarstva v hotelu Union z bogatim kulturnim in zabavnim sporedom.

Proslavo bomo začeli ob 19.30.

Vabimo vse čebelarje in prijatelje čebelarstva!

Čebelarska družina Ljubljana

VABILO

Čebelarsko društvo Zagorje ob Savi vabi svoje člane na občni zbor, ki bo v nedeljo, dne 6. decembra 1970, ob 8. uri v prostorih Rudarske šole (SIC) v Zagorju z običajnim dnevnim redom. Pridite v čimvečjem številu!

Vabi odbor.

ZBOR ČRNOMALJSKIH ČEBELARJEV

Nedeljo, 12. julija t. l., so si izbrali belokranjski čebelarji za svoj sestanek, ki so ga skiicali v vasico Naklo pri Črnomlju, obdano od samih vinogradov. Zbralo se je 22 domačih čebelarjev, priglašanih čebelarjev iz okolice Metlike žal ni bilo. Gotovo jim je bil kraj sestanka preveč odroččen. Po želji domačinov je razgovor obravnaval praktično vzrejo matic, preprečevanje rojev in kuhanje voščin. Navzoči so izvajanjem z zanimanjem sledili. Obravnavana vsebina jih je zelo razgibala, kar se je odražalo v kopici vprašanj, ki so sledila predavanju.

Zbrali smo se pri vzorno urejenem čebelnjaku gospodarja Jožeta Medice. Že pri prihodu sta me presenetili dve stvari. V strmem bregu si je gospodar uredil terasasto domačijo. Na zgornjem delu stoji hiša z gospodarskimi poslopji, na srednji terasi stoji lepo urejen čebelnjak, na spodnji pa raste drevo, v katerega vejevju si je gospodar uredil vrtno utico, v katero vstopa kar s srednje terase. Čebelnjak ima nad 60 panjev; vsi so bili obljudeni in iz njih so živahno izletavale čebele, čeprav je šla kostonjeva paša h koncu. V vzorno urejenem čebelnjaku nam je gospodar pripravil pravo presenečenje: razstavil je čebelarsko orodje, ki je potrebno pri opravljanju tako obširne čebeloreje. In kar je najbolj zanimivo, skoro vse orodje je prijatelj Jože sam izdelal. Pravzaprav je izuččen sodar, vendar obrti ne opravlja, ker se je posvetil kmetiji. Pred vhodom v čebelnjak je stalo lično izdelano leseno točilo na 6 satov. Točilo je zelo premišljeno in skrbno izdelano, dokaz, s kakšno vdanostjo ga je gospodar gradil. Posamezni predeli so oštevilčeni, da gre zamenjavanje satov lažje in hitreje od rok. Točilo se z lahkoto poganja in teče enakomerno, tiho. Opremljeno je celo z zavoro, da ga po zadnjih zavrtljajih kmalu ustavi za novo polnitev. V čebelnjaku je tik vrat stala sadna stiskalnica, preurejena za stiskanje voska. Poleg nje so se na mizi vrstili hlebčki rumenega voska, ki jih je gospodar pridobil iz starega satovja. Ti hlebčki voska bi tudi na republiški razstavi gotovo vzbujali pozornost in priznanje, tako so bili prvovrstni! Sledilo je še razno drobno orodje iz čebelarstva dejavnosti. Veliko pozornost je med zbranimi vzbujal na poseben način izdelan luknjač. Letvica, ob katero se okvir naslanja pri vrtanju luknjic, ima na obeh straneh upogljiv nastavek, da so na razpolago kar štiri mere. Na ta način delamo luknjice točno na določeno mesto tako v dolge kakor v kratke letvice satnika.

Na posebni mizi nam je gospodar Medic pokazal še del svoje velike numizmatične zbirke. V lično izdelanih lesenih kasetah nam je prikazal kovance iz raznih obdobj in pokrajin. Za vsak kovanc je sam izrezal odgovarjajočo globino. Pod steklom pa nam je nanizal povečini vse tiste papirnate denarne bankovce, ki so bile v naših krajih v rabi v teku zadnjega stoletja. Zbirka je za naše razmere res nekaj izrednega.

Pa še za eno gospodarjevo posebnost sem zvedel pozneje v zasebnem razgovoru. V času italijanske okupacije je bil interniran na Rabu. V svoji nenehni dejavnosti ni prenesel duhamornega brezdelja. Skrivaj je brez orodja obdeloval raznobarne kamenčke, da je iz njih sestavil 5—6 cm visoke predmete: nagrobnik, kapelico, križ ob poti, srce in še mnoge drobnarije. Koliko ur je moral obdelovati kamenček, da je z drugim tršim kamnom odbrusil in izgladil 5 cm dolg stebriček v prerezu enega centimetra samo za križ ob poti? Ta zbirka izrednih predmetov bi bila vredna, da jo Zveza borcev odkupi in ohrani kot dokaz trdne volje slovenskega borca.

J. M.

KANALSKO-BRIŠKI ČEBELARJI NA DVODNEVNEM IZLETU MED ŠTAJERSKIMI ČEBELARJI

Novo ustanovljeno Čebelarstvo društvo Kanal-Brda že drugo leto prireja strokovni čebelarški izlet. Lani smo bili po lepi Gorenjski, letos po zeleni Štajerski, prihodnje leto pa bi želeli obiskati še dolenske in notranske čebelarje.

Ravno ko je hoja v Trnovskem gozdu pričela dajati prve obetajoče kilograme mame, je društvo organiziralo dne 1. in 2. avgusta dvodnevni izlet po Štajerskem. Ugodni mercedes avtobus Avtoprometa Gorica je dne 1. avgusta v ranih jutranjih urah pobiral po vasch čakajoče čebelarje-izletnike.

Ko smo brželi mimo važnejših krajev, je njihov zamljepisni, zgodovinski ter kmetijsko gospodarski pomen tolmačil potom zvočnika predsednik društva in organizator izleta tov. Karel Martelanc.

Po kratkem oddihu v znani gostilni na Trojanah, smo se spustili v zeleno Savinjsko dolino, kjer so vzorni hmeljski nasadi kazali svoj bogati pridelek rumenega zlata. Stari nasadi s hmeljevskami se plašno umikajo modernim nasadom z železobetonsko konstrukcijo, na katero so pripete žice z ovijajočim se hmeljem.

Naslednji postanek je bil na sadno-plantaznem posestvu Mirošan v Petrovčah. Tu ima čebelarški obrat svoj center, ki ga vodi tov. Brglez. Obrat ima okrog 800 panjev. Vseh pa ne opravljajo sami, ampak so jih nekaj oddali pogodbeno privatnim čebelarjem-kooperantom. Panji so ameriškega nakladnega tipa LR. Čebelarji so si lahko ogledali le tri naseljene panje, ker so imeli vse druge na hojevi paši v gornji Savinjski dolini. Obrat se ne ukvarja samo s pridobivanjem medu, ampak prideluje tudi matični mleček in cvetni prah. Tov. Brglezu se izletniki zahvaljujejo za njegovo strokovno tolmačenje in pojasnila, ki jih je nudil našim čebelarjem.

Od tu je vodila pot izletnike po Savinjski dolini skozi Celje, Frankolovo, kjer smo si ogledali dva spomenika padlih talcev za svobodo, nadalje skozi Konjice, Slovensko Bistrico na vrh Pohorja k postaji žičnice. Tu je bil krasen razgled na mesto Maribor in okolico. Imeli smo tam daljši postanek z dobrim mrzlim prigrizkom iz torbic, katerega smo pridno zalivali z domačo briško rebulo. Da je bilo razpoloženje še boljše, so nekateri s posrečenimi domisljicami poskrbeli za dobro razpoloženje. Ze

v mraku smo prispeli v Maribor, kjer so nas v študentskem domu čakala rezervirana udobna prenočišča. Kljub precejšnji utrujenosti se je vesela družba razkropila po mestu.

Naslednje jutro smo izlet nadaljevali preko Slovenskih goric v Radgono z zanimivim novim mostom čez Muro, ki je hkrati tudi mejni prehod s sosedno Avstrijo. Daljši postanek je bil nato v Slatini Radencih, znanih po njenem zdravilišču z zdravilnimi slatinskimi vreli. Žal, da nismo mogli biti pri samem vrelec postreženi s svetovnoznano pijačo. Kdor se je šel kopat v zdraviliški bazen, je vsaj delno prišel na svoj račun.

Ob prihodu v Ljutomer sta primorske čebelarje sprejela in pozdravila člana upravnega in nadzornega odbora Čebelarkega društva Ljutomer, tov. Jože Uršič in Stanko Moško. Po kosilu je sledil ogled nove moderne vinske kleti v Ljutomeru, kjer je izletnike sprejel njen vodja inž. Zalar. Briški čebelarji, ki so tudi dobri vinogradniki, so

bili seveda takoj v svojem elementu in budno sledili tolmačenju in razkazovanju inž. Zalarja, ki je resnično mojster svoje stroke. Po ogledu vsega obrata je inž. Zalar po stari šegi in navadi postregel primorskim čebelarjem s poskušnjo treh najboljših domačih buteljčnih vin, ki so še bolj razvezala jezike. Fotografiji so poskrbeli za trajen spomin na ta obisk.

Ker se je vreme poslabšalo in so se približevale plohe, smo opustili obisk Rogaške Slatine, zato je bil daljši postanek v Ptuj.

Ta izlet bo ostal vsem udeležencem dolgo v najlepšem spominu. Čebelarji prosijo, da bi bil tak poučen izlet tudi prihodnje leto. Zavedajo se, da je v delovnem programu društva predvsem strokovna izobrazba članstva.

Zato kličemo kanalsko-briškim čebelarjem:

Vztrajno na delo, do najboljših uspehov.

Čebelar

Ivo Marinič, Dobrovo

USTANOVITEV NOVE ČEBELARSKE DRUŽINE V LOŠKEM POTOKU

Že dolgo časa so si želeli nekateri potoški čebelarji, da bi imeli svojo lastno čebelarsko družino. Če je kje, potem je gotovo v Loškem potoku prav dobro ukoreninjeno staro ljudsko pravilo, da je v slogi moč, oziroma, da dandanašnji človek lahko mnogo več doseže, če je organiziran in povezan v neko večjo enoto.

Prav gotovo je, da je ribniško čebelarsko društvo gojilo iste želje, da ustanovi v Loškem potoku svojo družino, saj je nekaj takega predvidevalo že v svojih pravilih, ki so jih sprejeli že leta 1963. Torej enake, skupne želje na eni in drugi strani. Bil je potreben le še iniciator, a vse drugo bi bilo lahko. Tudi tega se je našlo v osebi Franceta Levstika iz Travnika št. 20, ki je že nekoliko let član Čebelarskega društva Ribnica in ko je prišel s svojimi čebelami v Loški potok tudi tov. Ludvik Benčina, upokojenec iz Ljubljane, je stvar stekla.

Prav lep dan, čeprav še malo hladen, se je kazal 31. maja letos. Potoški čebelarji so tega dne sklicali ustanovni občni zbor za ustanovitev svoje lastne družine. Od matičnega društva so prišli na ta ustanovni občni zbor njihov predsednik Franc Gradišar, taj-

nik Franc Levstek in blagajnik Herman Urbančič, a od domačinov je bilo prisotnih 9 čebelarjev. Pravila čebelarskih družin ribniškega čebelarskega društva predvidevajo, da se lahko ustanovi čebelarska družina, če v njo pristopi najmanj 8 čebelarjev. Torej je tudi s te strani bilo zadovoljeno predpisanim pogojem.

Nato je tov. Ludvik Benčina začel občni zbor in pozdravil delegate matičnega čebelarskega društva iz Ribnice. Ko je tajnik društva Levstek podal in obrazložil glavne predpise pravil čebelarskega društva in čebelarskih družin, se je takoj začelo z vpisovanjem članov. Takoj so dotedanji trije člani ribniškega čebelarskega društva, ki so bili začasno pridejani Čebelarski družini Sodražica, pristopili v čebelarsko družino Loški potok, nakar so podpisali pristopnice še vsi ostali, le eden je pristop odložil za kasneje. — Izvolili so potem družinski odbor, kateremu predseduje Ludvik Benčina, tajnik je Franc Levstik, a blagajnik in gospodar pa Alojz Strle. — Potem so se pomenili še o kakem izletu in poučnem predavanju jeseni. —

-Lev-

KUPIMO

knjigo Nauk o čebelarstvu, tretjo izdajo, priredil Frančišek Rojina. Ponudbe s ceno pošljite na Zvezo čebelarskih društev, Ljubljana, Cankarjeva 3.

IZ UPRAVE SLOVENSKEGA ČEBELARJA

Prvo številko Slovenskega čebelarja bomo poslali v prihodnjem letu vsem članom in naročnikom, ki so poravnali članarino (naročnino) za letošnje leto in glasila niso odpovedali. Če bi kdo izmed njih ne maral več prejemati Slovenskega čebelarja, ga prosimo, da številko takoj vrne pismonoši. V nasprotnem primeru ga bomo vpisali v našo kartoteko in mu redno pošiljali nadaljnje številke.

Vsem čebelarским društvom in družinam smo poslali sezname članstva v treh izvodih, ki naj jih izpolnijo družine (društva) kar najbolj natančno in čitljivo, in sicer vse rubrike **Naslovi naj bodo razporejeni po abecednem redu** zaradi hitrejšega in smotrnejšega dela uprave. Poleg bivališča naj bo tudi **hišna številka**. Na to še posebej opozarjamo, kajti zaradi površno pisanih imen in bivališč nastanejo neprijetne pomote, tako da dobivajo nekateri člani po dva izvoda Slovenskega čebelarja, drugi pa ostanejo brez glasila, ker ga pošte zavračajo s pripombo »neznano«. Rubriko »opomba« razdelite pokončno. V prvo, na novo vpisano rubriko, vpišite pri novih članih besedico »nov«, samo pri treh funkcionarjih društva ali družine (predsednika, tajnika in blagajnika) še njihove funkcije. V drugo, na novo postavljeno rubriko, pa številko zazimljenih čebelnih družin, ne glede na mero panja. Na desni prazni rob vpišite potrebo sladkorja za leto 1971.

Opozarjamo funkcionarje, ki bodo zadolženi s tem delom, naj ga opravijo vestno in kar najbolj natančno, kajti le od natančnosti, popolnosti in pravilnosti podatkov bo odvisno, ali bo član prejemal glasilo redno in pravočasno, da ne bo nepotrebne opominjanja in da bomo lahko nudili v Beogradu pri nabavi krmilnega sladkorja verodostojne in pravilne podatke.

Od izpolnjenih seznamov naj pošljejo družine (društva) en izvod Zvezi, drugega svojemu društvu, tretjega pa naj shranijo za lastno uporabo. Zveza in društva morajo imeti sezname vsaj do 15. januarja 1971.

Da bo naše organizacijsko delo nemoteno potekalo, prosimo, da opravijo družine svoje redne letne občne zборе do 31. decembra t. l., društva pa do 31. januarja 1971. Le tako bo mogoče pripraviti pravočasno potrebno gradivo za občni zbor Zveze. Društva opozarjamo, **da nam sejnih zapisnikov ni treba pošiljati, temveč samo zapisnike občnih zborov.**

Uprava

VEZAVA SLOVENSKEGA ČEBELARJA

Zveza je tudi letos poskrbela za originalne platnice Slovenskega čebelarja. Kdor hoče imeti lanski ali katerikoli prejšnji letnik vezan, ali pa tudi druge revije, naj nam pošlje vse številke v posebnem omotu s svojim natančnim naslovom na drugi strani revije, ali naj jih odda osebno v našem tajništvu. Vežemo tudi dva letnika skupaj pod ugodnejšimi pogoji. V vezavo bomo sprejemali do konca februarja.

Uprava

RAZPIS

Zveza čebelarških društev za Slovenijo v Ljubljani, Cankarjeva c. 3/II, razpisuje delovno mesto vodje pisarne z nepolnim delovnim časom. Čebelarje-upokojeince, ki bi se zanimali za razpisano mesto, vabimo, da se oglasijo osebno ali pisмено tajništvu Zveze.

Tajništvo

RUDOLF LOVŠIN*

Rudolfa Lovšina — Kaprolovega očeta iz Sodražice ni več med nami. Kdo ga ni poznal? Rojen je bil leta 1895, zadnje pot z njim pa smo napravili in ga pospremili 22. aprila letos. Zapustil je soprogo in dva sinova, hčerka pa mu je v cvetu mladosti izgubila življenje pri italijanskem bombardiranju Sodražice. Ta bolečina ga je spremljala vse življenje do zadnjega.

Kadar smo prišli tja, je rekel: »Pojdimo v oplenco, tam pri čebelah se najbolj umirim.«

Bil je predsednik Čebelarске družine v Sodražici in odlikovan z Janševim redom. Vsestransko je bil razgledan v vseh strokah, predvsem pa nesebičen in vsem priljubljen človek. Že takoj po osvoboditvi se je tudi on vključil v socialistično gospodarstvo in poskušal vse, kako bi se dalo še bolje gospodariti. Še sedaj si ne moremo predstavljati Sodražice brez očeta Kaprola.

V imenu vseh čebelarjev se je od pokojnega predsednika družine poslovil pri odprtem grobu predsednik Čebelarскеga društva v Ribnici. Današnji rod in čebelarji ga ne bomo pozabili, saj smo z njim izgubili dobrega tovariša in veliko oporo čebelarstva v Sodražici.

Naj po trdnem življenju v miru počiva! Čebelarско društvo Ribnica

* V zadnji številki Slovenskega čebelarja je v tiskarni prišlo do zamenjave slike pri osmrtnici za pokojnim Rudolfom Lovšinom. Prosimo, da nam družina pokojnika in Čebelarско društvo Ribnica oprostita neljubu pomoto. Osmrtnico s fotografijo pok. R. Lovšina ponovno objavljamo.

ANTON JELNIKAR

Sprva nismo mogli verjeti, da je umrl ugledni član, komercialist Anton Jelnikar, rojen v Ljubljani in sin čebelarja. Dne 18. junija 1970 so ga zvonovi na Zalah v Ljubljani spremili poleg mnogih sorodnikov, prijateljev in znancev v njegov zadnji dom. Izpolnil je komaj 62 let,

pa je postal žrtev sedaj moderne potuhnjene bolezni. Starejši čebelarji se ga bodo gotovo še spominjali, ko je bil pokojni upravnik čebelarске trgovine, ki je bila na sedanjih Titovi cesti, pozneje pa tudi na Miklošičevi cesti, kjer je sedaj Medex. Med tem je bil tudi več let predsednik Ljubljanskega čebelarскеga društva, ki ga je vodil z vso ljubeznijo in strokovnostjo.

Sedaj je težko zapustil svoje čebelice, težko svojo življenjsko srečo — gospo soprogo. Pa tudi mi čebelarji smo onemeli od te izgubi. A naša ljubezen do rajnega Toneta bo segala še preko groba. Se čebelice ga bodo hodile obiskovat na njegov grob in to od zgodnje pomladi do pozne jeseni, in zumzumale večno lepo pesem o življenju in smrti. Gespej soprogi pa naše sožalje!

Ljubljanska čebelarška družina
D. B.

ANTON KASTELIC

Dne 6. junija 1970 nas je za vedno zapustil naš najstarejši član čebelarске družine Logatec Anton Kastelic. Pokojni se je rodil 31. 12. 1884 v Kilovčah pri Ilirski Bistrici.

Dolga je bila Tonetova življenjska pot, vendar vse prej kot posuta s cveticami. Že v zgodnji mladosti se je spoprijel s težkim življenjem v istrskih kamnolomih, kjer se je kalil njegov značaj.

V prvi svetovni vojni so ga oblekli v cesarsko uniformo in ga s tisoči in stotisoči mladih fantov in mož poslali v veliko klavnico.

Težko ranjen v Galiciji je zapustil fronto in se kot rekonvalescent zaposlil pri železnici. Ob prvi italijanski okupaciji je spet moral zapustiti svoj dom in se zateči na Koroško. Ob koncu prve svetovne vojne ga je pot pripeljala na Planino pri Rakeku. Čebelariti je začel že takoj po prihodu s fronte leta 1916.

S svojo marljivostjo, vestnostjo in iskrenim tovarištvom si je pridobil mnogo prijateljev. Z veliko vnemo in ljubeznijo se je oklenil čebelarjenja. Za svoje ljubljence je sam izdeloval njihove domove. Nikoli ne bomo pozabili njegove natančnosti pri delu in neizmerne požrtvovalnosti za dobro svojih čebelic. Toda ni bil samo dober čebelar.

Vedel je, kaj je osnovna naloga čebelic, pa se je zato z vsem srcem ogrel za sadjerejo, potem ko si je kot dober oče in skrben gospodar uredil skromen dom v Logatcu.

Svojih čebelarških izkušenj ni zapiral vase, ampak je svoje znanje rad posredoval mlajšim, pa tudi starejši so se radi zbirali pred njegovim uljnjakom. Nešteto poti je opravil s prevozi svojih čebelic po naši domovini, pa tudi izven nje.

Več let je vodil razne dolžnosti v naši družini. Srečen in zadovoljen je bil, ko se je lahko pogovarjal o življenju čebel. Zavratna bolezen pa ga je pred leti obiskala in ohromila njegovo čebelarško dejavnost.

Njegova zadnja želja je bila, da polože poleg njega k večnemu počitku tudi nekaj umrlih čebelic. Ob zadnjem slovesu od prijatelja — čebelarja Toneta, naj mu v imenu Čebelarške družine in vseh njegovih prijateljev velja iskrena zahvala za zaslužen delo na čebelarškem področju v našem kraju!

Njegov lik vestnega čebelarja in cenjenega svetovalca bomo ohranili v blagem spominu!

FRANC ŽEFRAN

Čebelarška družina Dolenjske Toplice se je 13. aprila 1970 za vedno poslovila od staroste dolenjskih čebelarjev.

Rodil se je leta 1883 na Selih pri Dolenjskih Toplicah in tam od leta 1930 pa vse do svoje smrti vneto čebelaril. Po poklicu je bil tesarski mojster, vedno dobre volje in nasmejan. To mu je verjetno tudi omogočilo dolgo življenjsko pot.

Kot čebelar praktik je bil vnet zagovornik AŽ panja in prav rad je svoje izkušnje posredoval nam mlajšim in manj izkušenim čebelarjem. Prav zato pa nam bo ostal še dolgo v spominu.

Slavko Fabijan

JANKO DAKSKOBLER

Dne 5. junija 1970 je pri prometni nesreči tragično preminul naš dolgoletni vestni član tovariš Janko Dakskobler.

V naši čebelarški družini je pridno sodeloval, udeleževal se je vseh sestankov in prireditev, ljubil je čebelice in naravo.

Rodil se je dne 20. avgusta 1903 v Mačvi na Koroškem. V mladosti mu ni bilo z rožicami postlano. Po pr-

vi svetovni vojni je kot zaveden Slovenec pribežal na Jesenice in se zaposlil v železarni.

Priden, delaven in skromen si je ustvaril svoj lastni dom, bil je vzoren družinski oče. Bil pa je tudi umetnik samouk v slikarstvu. Njegova tragična smrt je boleče odjeknila med čebelarji, kakor tudi pri drugih meščanih.

Čebelarji ga bomo obdržali v lepem spominu, svojcem pa izrekamo naše iskreno sožalje. Velika udeležba na njegovem pogrebu je dokaz, kako je bil priljubljen in spoštovan.

Čebelarška družina Jesenice
Za družino — tajnik:
Mirko Zupan

ALBIN PERKAVEC

Na veliki šmaren, 15. avgusta 1970 smo spremili našega uglednega člana Albina Perkavca v njegov zadnji dom, ki je poleg cerkve prijazne Štepanove vasi (Ljubljana).

Od njega se je poslovil v imenu čebelarjev sedanjih tajnik in blagajnik čebelarške družine Tone

Verbič.

Pokojnikova življenjska pot je bila peštra. Saj je moral že kot dvanajstletni deček bežati iz Poreča (Istra) pred vojno vihro leta 1915. V Ljubljani, na Zaloški cesti 86, je dobila begunska družina stanovanje, kjer je rajnik v glavnem živel do smrti. Dopršil je tu klasično gimnazijo in se vpisal na pravo fakulteto. Med tem je dobil mesto železniškega uradnika. Bil je celih 25 let načelnik na raznih železniških postajah, med temi tudi v Ljubljani — glavni kolodvor.

Ker je ljubil naravo, je prišel v kraljestvo čebel potom čmrljev. Več let je bil naš tajnik in blagajnik. Bil je poln pobud. Njegov predlog in delo je bilo, da je čebelarška organizacija dobila tudi zastopstvo v Beogradu.

Pred petimi leti je delno ohromel. Za njegove zasluge so ga čebelarji že lansko leto odlikovali z Janševim redom. Po značaju je bil stanoviten, pravičen in dobrohoten. Čebelarška organizacija ga je pogrešala, pogrešale ga bodo tudi njegove ljubljenske — čebele.

Njegovi gospe soprogi Mariji, roj. Makovec, sinu Marku, strojnemu inženirju, ter hčerki profesorici čestitamo, da so imeli tako krepostnega moža in očeta.

Čebelarška družina Ljubljana
D. B.

FRANC JANEŽIČ

Dne 23. junija 1970 so se zadnjič poslovili domačini in čebelarji od Franca Janežiča, upokojenega šolskega upravitelja na Polici pri Grosuplju. Rajen je bil 1889. leta in je maturiral na učiteljskišči leta 1911.

Prva služba učitelja mu je bila na Dvoru pri Zumberku, nato pa še na Krki.

Od tam je prišel pred 49 leti na Polico, kjer je vzgajal mladino do leta 1946, ko je bil upokojen. Na Polici je tudi začel čebelariti in je precej dolga doba, odkar se je posvetil čebelicam. Nad 45 let je minilo od takrat. Od tedaj je bil tudi naročnik Slovenskega čebelarja.

Zadnja leta je postal zelo naglušen in se ni mogel udeleževati sestankov in občinskih zborov. Prosil je vedno, da smo mu o vsem poročali. Čeravno že v letih, je sam oskrboval svoje ljubljence in pri njih v čebelnjaku ga je tudi zadela kap. Bil je prepeljan v bolnišnico, kjer je čez nekaj dni umrl. Naša družina je izgubila z njim dobrega in vestnega člana.

Naj mu bo lahka domača zemlja!
Čebelarstva družina Grosuplje
Ruža Polič

BOŠTJAN BELCIJAN

Dne 24. avgusta 1970 je Čebelarstva družina Komenda izgubila dolgoletnega vzornega člana Boštjana Belcijana. Rojen je bil 6. januarja 1898 v Suhadolah. Čebelariti je začel leta 1943. Leta 1961 je bil izvoljen za tajnika, kar je ostal vse do svoje smrti; saj je z vzornim čebelarjenjem in skrbjo za napredek čebelarstva dokazal, da je te funkcije vreden.

Pokojni Boštjan je imel lepo urejeno hišo in praktično zgrajen čebelnjak, ki si ju je

sam zgradil. Bil je namreč ugleden gradbenik. Čebelarstva predavanja so bila navadno v njegovi hiši.

Po Boštjanovi smrti pa ni nastala vrzel samo med komendskimi čebelarji, ampak ga pogrešajo tudi člani Čebelarstva društva Kamnik-Domžale, čigar član nadzornega odbora je bil do njegove smrti.

Da je bil pokojnik res dober človek in čebelar, pa dokazuje veliko število pogrebcev, ki so ga pospremili na njegovo zadnjo pot v Komendo.

Čebelarstva družina Komenda

ANTON BERLIČ

Dne 13. 8. 1970 nas je nenadoma zapustil Anton Berlič, član čebelarstva družine Slovenska Bistrica. Rojen je bil 10. 1. 1898. V mladosti se je zaposlil pri bivšem grofu Atemu v Slovenski Bistrici. Po vojni je isto zaposlitev nadaljeval kot vinogradniški in sadjarski strokovnjak do upokojitve pri

kmetijskem kombinatu Slovenska Bistrica. V prostem času je čebelaril in po upokojitvi svoje čebelarstvo še povečal. Bil je zelo priljubljen in so ga kot poštenjaka vsi, ki so ga poznali, visoko cenili. To se je pokazalo tudi ob pogrebu, saj ga je na zadnji poti spremljalo zelo veliko ljudi.

Predsednik čebelarstva družine Slovenska Bistrica se je ob odprtem grobu od pokojnika poslovil v imenu vseh članov družine z besedami: »Svoj zadnji dom imaš v bližini svojih ljubljenih čebelic in zato bodo prav tvoje čebelice letale k tebi, te obiskovale in letale po rožicah, ki bodo rastle na tvojem grobu.«

S Tonetom Berličem smo izgubili čebelarja in tovariša, ki ni nikoli odrekel pomoči in je vsakemu rad pomagal. Zato se ga bomo radi spominjali in obiskovali njegov grob. Odpočij se, dragi Tone!

Čebelarstva družina
Slovenska Bistrica

PRODAM

zaradi odsluženja vojaščine nov lesen čebelnjak 4 × 3 m. Jože Jarc, Luže 6, pošta Senčur — Kranj.

PRODAM

večje število LR-panjev, praznih; ostalo po dogovoru. Franc Koren, Hrastje Mota 21, Slatina Radenci.

KUPIM

starejše nemške čebelarstva knjige. Ponudbe z navedbo knjige in cene na ZČDS, Ljubljana, Cankarjeva 3.

KUPIMO

še uporabne AŽ-sate z ali brez okvirja ali sate drugih mer, široke vsaj 14 cm, in čebelarstva tehtnice (lahko tudi pokvarjene). Čebelarstva družina Gotovlje, Martin Poteko, Savinjska 52, p. Zalec.